Ţara noastră aur poartă, noi cerşim din poartă-n poartă

U.S.R. – „UN PARTID DE STRÂNSURĂ“ 23 pag

ZIAR ANTI-SISTEM

PRIMA ŞADINŢĂ A CJ ARGEŞ ÎN LEGISLAŢIA 2016-2020 3 pag

REFLECTOR argeşean

ZIAR DE ATITUDINE, ANALIZE, INVESTIGAŢII ŞI DEZVĂLUIRI

Director: **Dumitru BOŢILĂ** ● Anul XII - **Nr. 328** - 24 pagini - tiraj 1.000-5.000 ex. ● **1-16 august 2016** ● 2,5 lei ●

„Art. 1 din Constituţie: România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil“

DUCELE... „PRIMAR DE ALBOTA“ ŞI LACUL... CARE ÎL VA „BĂGA LA APĂ“ 8 pag

CAPTAREA IMPORTANTELOR IZVOARE ÎN SATELE BASCOVENE - O REALIZARE DE SUFLET A PRIMARULUI GHEORGHE STANCU 20 pag

EDITORIAL

CCR, UN RĂSPUNS FĂRĂ ONOARE – PRECUM „NUCA ÎN PERETE“

SCRISOARE DESCHISĂ ADRESATĂ CELOR 9 JUDECĂTORI AI CCR

Stimaţi şi respectaţi Judecători ai CCR,

Cel care insistă şi vă provoacă la o polemică absolut necesară, datorită discuţiilor publice, făcute de cetăţeni, care se întreabă cum este respectat art. 1 din legea fundamentală şi art. 142 privind „cine ste Curte Constituţională?” şi nu ce atribuţiuni are Curtea, aşa cum ne-aţi răspuns prin adresa nr. 3584 din 08 iulie 2016 şi prin adresa nr. 3961 din 26 iulie 2017, adică anticipând anul 2017, când în realitate compartimentul de relaţii externe, presă şi protocol, nu ştie că ne aflăm la data de 26 iulie 2016. Nu dorim să criticăm acest compartiment ai căror componenţi, sunt probabil, colegi jurnalişti. Probabil că sunt tineri şi încă nu au înţeles importanţa celor două articole, respectiv art. 1 şi art.142. Facem această precizare, că nici secretarul general, doamna Ruxandra Săbăreanu, nu a prea înţeles conţinutul sesizării noastre şi a petiţiei. Aceasta, datorită faptului că noi, în calitate de ziar, nu am făcut altceva decât să transmitem doleanţele cetăţenilor care încă mai cred în Constituţia României, considerând că răspunsurile date în cele două adrese sunt incorecte şi „timide”. Probabil, că doamnei secretar general îi este frică de Consiliul Europei, sau probabil are „mintea spălată” de propaganda şi măsurile venite de la Bruxelles, care încalcă grav art. 1 acre se referă la „România, stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil”. Acelaşi lucru, la fel ca „o morişcă”, fără o aprofundare corectă în spirit constituţional, o are şi compartimentul de relaţii externe al CCR. Cele două persoane cu funcţie importantă în cea mai importantă instituţie a statului român reprezentată de CCR, nu cunosc interpretarea legilor printre care a legii fundamentale, Constituţia, „în spiritul şi litera ei”. De aceea, cu deosebit respect, amintesc forului suprem al statului, că art. 142, omis de cele două semnatare, în spiritul şi litera legii, aşa cum precizează art.142: Curtea Constituţională este garantul supremaţiei Constituţiei. Abea la art. 146 se face referire cu privire la atribuţiunile CCR, la care insistă semnatarii celor două adrese.

(continuare în pagina 2)

Propunerile noastre pentru LOTO 6/49 29 25 36 28 19 30

Citeşte-l şi dă-l mai departe!

(urmare din pagina 1)

Aceasta, în condițiile în care noi, ca ziar, formatori de opinie, ne-am adresat CCR sprijinind opinia cetățenescă, cu privire la obligația domnilor judecători ai CCR, să se aplece cu responsabilitate judecătorească privind cele două articole care stau la baza funcționării statului român. Avem convingerea că petiția, cum o numiți dvs., înregistrată la CCR, nu a fost citită în plenul celor 9 judecători. Altfel, nu s-ar fi dat un răspuns trunchiat, ocolind fondul constituțional al art. 1 şi 142. Mai mult decât atât, doamna secretar general o fi lucrat mai mult pe la Bruxelles. Datorită acestui lucru, nu poate înțelege neconcordanța dintre prevederile art. 135 lit. g dar şi cap. Integrarea Euroatlantică, care trebuie să spunem clar şi la obiect că încalcă suveranitatea şi independența statului român. Ce să mai „o dăm la deal la vale”, şi se încearcă o motivare anticonstituțională, atunci când acest punct g, precizează; „aplicarea politicilor de dezvoltare regională, în concordanță cu obiectivele Uniunii Europene”. Om fi noi „români tâmpiți”, dar nu suntem proşti. Ştim măcar să citim, iar interpretarea trebuie să fie dată, de cine altul, decât de Curtea Constituțională „care este garantul supremației Constituției”. Deocamdată UE nu are o constituție, iar Tratatul de la Lisabona din anul 2009, constată rolul parlamentelor naționale. Dumneavoastră, domnilor judecători, trebuie prin canalele de care dispuneți, să atrageți atenția domnului preşedinte al României, actual, domnilor preşedinți ai celor două Camere şi primului ministru, cu privire la încălcarea suveranității naționale, prin cele două articole, 135 şi 148. În ultimul, este chiar mai clar exprimat: „în scopul transferării unor atribuțiuni către instituțiile comunitare”. Oare, nu este suficient de clară nepotrivirea între cele două articole şi art. 1 care reprezintă baza existențială a statului român, articol care nu poate fi revizuit, aşa cum este precizat în art.152, în mod foarte clar: la punctul 1, 2 şi 3? În aceste condiții, în numele cititorilor cetățeni ai României, indiferent de culoarea politică şi etnia, să procedați la o examinare a acestor prevederi, în primul rând pentru dvs. în interiorul Curții Constituționale, fără ca vreun judecător să aibă prejudecăți că a fost numit de preşedintele României, care pentru prima dată în istoria țării, de la fanarioți încoace, este de altă origine etnică, pe care şi-o însuşeşte prin însăşi plecarea părinților săi în țara de origine. Domnilor judecători ai CCR. Nu vreau să considerați că sunt un naționalist, şi chiar dacă aş fi, ar fi o mare onoare, aşa cum este onoarea de a fi cetățean al Americii, al Angliei, al Franței şi al ultimei insule de pe glob. Numai la noi, la români, la toate nivelurile, se procedează după dictonul de pe timpul lui Decebal, „capul plecat sabia nu-l taie”. Oare dumneavoastră, domnilor judecători, considerați corect acest lucru? În condițiile în care, România aplică „vasalitatea” ca pe timpul turcilor către UE, prin aprobarea fără discuție a aşa ziselor „Directive UE”, aşa cum era pe timpul lui Stalin până în 1953, aşa cum se întâmplă acum, când este încălcată suveranitatea şi demnitatea poporului român. Şi la dumneavoastră, FOR decizional care răspundeți şi garantați supremația Constituției, la toate birourile şi pe fațada clădirii CCR, a-ți pus alături de drapelul României, care la art. 12 reprezintă simbolul național, a-ți arborat drapelul UE care este anticonstituțional. Să-mi răspundă doamna secretar general, dacă cele spuse nu sunt corecte. Ce cauută drapelul UE alături de drapelul tricolor pe instituțiile publice, în condițiile în care xistă Legea 75/1994. Numai că, tinerețea unor judecători ai Curții, le-a întunecat vederea, iar în final, „pupatul mâinii către străini”, s-a ridicat şi la Curtea Constituțională, la rang de „NĂRAV PUBLIC”. Cititorii noştri nu doresc revizuirea Constituției, care dacă se va face, va fi un dezastru național. Noi dorim Constituția aşa cum este şi să nu schimbăm Constituția după interesele altor reprezentanți ai unor țări dominante în Europa. Cu privire la revizuirea Constituției, credeți că preşedintele nostru, care reprezintă o minoritate de doar câteva zeci de mii de cetățeni etnici germani, va aduce vreo îmbunătățire onoarei şi demnității poporului român? Mă îndoiesc că nu. Sunt convins că şi dvs. cunoaşteți că la Bruxelles sunt promovate interesele vitale a două state: America şi Germania. Cele mai vitale sunt ale Germaniei, împotriva României, prin faptul că o parte din vecinii noştri au origini strămoşeşti germanice. Amintim în acest sens: Polonia, Țările Baltice, cel puțin una dintre ele, Austro-Ungaria, Cehia, Croația, ca să numim doar câteva dintre acestea. În aceste condiții, credem că, actuala componență a Curții Constituționale, trebuie să poarte discuții în interiorul Curții şi să propună discuții neoficiale între membrii Curții, pentru ca însăşi dumnealor să fie lămuriți cu privire la spiritul şi litera legii fundamentale, cu care a început la art. 1, temelia juridică a statului român. Altfel, aşa cum spuneam într-una dintre adrese, veți purta povara morală şi oprobiul genrației viitoare, pentru lipsa de interes a Curții Constituționale, privind lupta pe care aveți obligația să o duceți pentru suveranitatea şi independența României, pentru care în cele două conflagrații, au murit peste 2 mil. soldați, ofițeri, generali. În final, dorim să vă aplecați atenția cu privire la două evenimente fundamentale care se vor petrece pe 6 august 2016, primul fiind reprezentat de împlinirea a 99 ani de la marile bătălii de la Mărăşti, Mărăşeşti, Oituz, care au cimentat actul de la 01 decembrie 1918, la care, peste doi ani, se vor aniversa 100 de ani de statalitate românească. Vă mulțumesc, domnilor judecători, considerând că indiferent de opiniile dvs. politice, sau de partizanatul care v-a numit să judecați suveranitatea şi independența națiunii şi nu doar „gâlcevile mărunte” ale unor politicieni corupți care „pupă” tot ce vor alții, doar să câştige bani. Dar, cele 2 mil. de morți pe câmpurile de bătălie din ultimii 100 ani, oare nu au un cuvânt de spus prin judecătorii Curții Constituționale? Aşteptând răspunsul dumneavoastră, domnilor judecători, nu în grabă, ci în termen legal. Prin acest răspuns, ori vă veți încununa cu lauri, ori veți deveni ruşinea viitoarelor generații care vor dori să trăiască în România, indiferent de vicisitudinile impuse din afară. Amintesc, domnilor judecători, că ziarul pe care îl reprezint, îl distribuim gratuit la 300 decidenți politici, între care 100 senatori şi deputați, 30 de ambasadori, la toate instituțiile statului, de la preşedinție, camere, guvern, justiție, etc.

ÎN NUMELE ZIARULU, DIRECTOR...

PRIMA ŞADINŢĂ A CJ ARGEŞ ÎN LEGISLAŢIA 2016-2020

Consilierii judeţeni... sub semnul oboselii de dinaintea alegerilor

Prima şedinţă a noului Consiliului Judeţean, desfăşurată în ziua de 28.07.2016 în sala de şedinţe a CJ Argeş, s-a desfăşurat cu plictiseală, fără „aplomb politic”. Ora 16:15 fix. Noul preşedinte al Consiliului Judeţean nou ales, arătând „fresh”, după un concediu binemeritat prin ţări străine, aşa cum i se cuvine unui reprezentant al unui partid politic de stânga, bronzat frumos, cu un vocabular elevat şi gesturi alese după dicţionarul „bunei cuviinţe”, stând jos, la amsa prezidiului, a deschis prima şedinţă din actuala legislaţie. Nu ştim dacă respectul faţă de aleşii „naţiunii argeşene”, domnul preşedinte doctor Manu, pentru că acesta este numele domniei sale pe liste, trebuia să stea jos sau în picioare. Poate că au existat şi unele lacune în ceea ce priveşte protocolul de la Consiul Judeşean, care impunea la prima şedinţă să servească pe domnii consilieri ai partidelor politice câştigătoare în alegerile locale, ca aceştia, datorită căldurii, să primească o sticlă de apă rece, o cafea. Dacă fostul preşedinte al CJ argeş a lăsat visteria goală, încât nu puteai să bei un pahar cu apă, probabil că era necesar ca din propriul salariu, să aloce suma derizorie de cca. 3 lei de persoană, cât era costul trataţiei, în total 70-80 lei. Dacă nu s-a făcut, probabil că era lipsa persoanei care răspunde de protocolul Consiului Judeţean. Aşa cum spuneam, în sală, la „masa dreptunghiulară”, au luat loc membrii Consiliului Judeţean ai partidelor alese în „Parlamentul Judeţean Argeş”. La o constatare de început a jurnalistului care „vede tot.. şi nu trece cu vederea”, am tras concluzia că în noul consiliu, majoritatea consilierilor, sau aproape, au fost figuri vechi precum: fostul deputat Miuţescu, fostul consilier judeţean Postelnicescu, iar în continuare, tot „veşnicul ales în CJ Argeş”, fostul deputat Mircea Andrei. Este adevărat că la nivelul conducerii CJ Argeş, în afară de domnul doctor Manu, au apărut doi noi vicepreşedinţi, figuri şterse de pe eşichierul politic, având în vedere că, fiind pe liste de partid, nimeni nu i-a băgat în seamă. Timid, pentru prima dată în politica argeşeană, la masa „împărţirii”, a apărut pe post de consilier, reprezentantul PMP, om de afaceri prosper, care şi-a făcut o campanie foarte agresivă şi cu foarte mulţi bani (de unde i-o avea?). Este posibil ca domnia sa să încerce „să pescuiască vreo fâţă” în „balta bănoasă a politicii româneşti”. Domnia sa va pleca în toamnă, dacă va obţine în Parlament minim 5%, fiind alături de mentorul său, domnul fost preşedinte Traian Băsescu, pentru a face dreptate poporului român, ceea ce n-a făcut domnia sa timp de 10 ani. În sala jumătate goală, dominată de o presă avidă de informaţia începutului de mandat, şi ea şi-a manifestat oboseala stând cuminte în banca ei, făcând la începutul şi la sfârşitul şedinţei, „bezele viitorilor parlamentari locali”. Aceasta, datorită faptului că presa sau cel puţin majoritatea dintre ei care nu au tipografii, jurnaliştii trăiesc foarte greu, de multe ori fiind la mâna patronilor de firme care satu în spatele jurnalelor argeşene. Într-un cuvânt, aşa cum spunea Caragiale, „plictiseală mare, mon cher”. Aceasta manifestându-se la toate nivelurile „mesei dreptunghiulare” şi chiar în sala de conferinţe a CJ Argeş, pe jumătate plină, în care se aflau, în afară de jurnalişti şi reprezentanţii întreprinderilor deconcentrate, printre care se afla şi „veşnicul şi imperturbabilul” Macovei, care de 25 de ani se tot ocupă de protecţia copiilor... fără protecţie. Apoi, tânărul director al Muzeului Judeţean, şi chiar doamna contabil şef al CJ Argeş. O notă discordantă, în cursul scurtei şeidnţe a CJ Argeş, au avut-o 2-3 jurnaliste guralive şi prost îmbrăcate, cu pantaloni la modă rupţi, care se pretau la bar sau pe stradă, nu în locul unde veneau demnitari îmbrăcaţi majoritatea la 4 ace. Alături de cele două jurnaliste, s-a aflat şi o guralivă angajată a CJ Argeş, care vorbea cu voce tare, când îşi prezentau punctele de vedere consilierii judeţeni. Poate că ar fi fost necesar ca o jugestie, ca la aceste Consilii judeţene, să participe odată pe lună, şi prefectul judeţului, care este reprezentant al guvernului în teritoriu şi ar trebui şi el să cunoască probleme importante pe care le discută Consiliul Judeţean. De fapt, această neânţelegere pe care noi o considerăm ca o lacună, dăinuieşte de foarte mulţi ani, chiar în condiţiile în care un partid avea şi conducerea CJ Argeş şi pe cea a prefecturii. Paote că de această dată, domnul preşedinte Manu, va sparge tradiţia şi în continuare va invita şi pe prefect, care ar trebui să dea chiar un mesaj din partea Guvernului, autorităţilor judeţene.

„NU... FU... război cumplit“ în prima şedinţă a CJ Argeş

Ca un jurnalist cuminte, m-am aşezat pe scaun, sub un aparat de aer condiţionat care m-a bătut în cap 45 de minute cât a durat importanta şedinţă a Consiliului judeţean, unde au fost pe ordinea de zi 28 de puncte. În aceste condiţii, putem spune că fiecărui punct i s-a acordat la analiză şi discuţii, 1,5 minute pentru fiecare punct. Atât cât a fost necesar să se enunţe titlul punctului şi tradiţionalul „cine este pentru şi cine este împotrivă”, urmat de vot. Este adevărat că în CJ Argeş există 16 comisii şi fiecare dintre deputaţi şi-au exprimat punctul de vedere în comisia sa. Dar pe ansamblul problemei dezbătute, niciun consilier nu avea habar de problematica expusă, pentru că, pe masa consilierilor, nu se afla nicio mapă cu documentele din celelalte comisii, cum se făcea pe timpuri, în primul rând la Primăria Piteşti. Oare să fie vorba de o economie de hârtie sau de indolenţa pregătirii unei şedinţe de Consiliu Judeţean, de care se face vinovat secretarul Consiliului Judeţean şi cei doi vicepreşedinţi. Aceştia au obligaţia, în timp util, să pregătească toate docuemntele în mapă şi nu aşa cum este moda, „prin butonare”, să prezinţi filmul cu copia hotărârilor pe un panou care se mişcă încât nu ai timp să vezi măcar titlul problemelor şi fără să ai conţinutul materialelor. Poate că de data aceasta, fiind la început de mandat, domnul preşedinte Manu, ar trebui să mobilizeze numeroşii angajaţi care unii dintre ei nici nu ştiu cu ce se ocupă, vreo 3-4 la biroul de relaţii la intrarea în CJ Argeş, şi alţi 3-4 coordonaţi de un vicepreşedinte care se ocupă cu „mângâierea jurnal-

(continuare în pagina 4)

(urmare din pagina 3)

iştilor" şi nu cu probleme organizatorice absolut necesare desfăşurării unei şedinţe cu adevărat „tehnică". Altfel, şedinţele Consiliului judeţean nu au nicio valoare, se pot da naşteri la interpretări, că fiecare dintre consilierii care fac parte din vreo comisie, nu fac altceva decât să-şi consolideze interesele din interiorul comisiilor, fără ca presa să ştie.

Deşi a existat punctul important „discuţii", aşa cum spune turcul, s-au materializat prin „ioc"

Cu alte cuvinte, în cursul dezbaterii şedinţelor Consiliului Judeţean, nu au existat discuţii, ci doar atunci când s-au votat punctele prezentate „prin voinţa nu ştiu cui", au existat doar câteva subţiri „mârâitori" din partea lui Miuţescu şi Postelnicescu. În rest, în şedinţa Consiliului Judeţean, doar Dumnezeu din Cer veghea şi probabil „scria procesul verbal ceresc". Că Dumnezeu de Sus îi va trăzni pentru această mare neregulă de ordin administrativ şi politic, este o altă problemă. Nu ştiu dacă aceste discuţii au lipsit în toate şedinţele de consiliu în ultimii ani de când a plecat de la preşedinţia CJ Argeş domnul Nicolescu. În acele timpuri, existau lupte politice importante privind punctele de vedere ale partidelor politice, cele aflate la putere şi cele în opoziţie. Acum, la CJ Argeş este „frăţie puternică politică". Pentru a dovedi acest lucru, am văzut un lucru deosebit făcut din partea unui partid care doreşte să fie la guvernare, respectiv ALDE. Deşi aceasta avea repartizată o comisie, reprezentantul acesteia şi-a declinat apartenenţa la această comisie din cadrul CJ Argeş în favoarea unui „duşman politic" reprezentat de PMP. Să te cruceşti. Reprezentanţii lui Tăriceanu se „pupă public", în Piaţa Consiliului Judeţean Argeş. Şi atunci, te întrebi, cum este posibil ca PSD în alianţă cu ALDE, să câştige alegerile parlamentare când ei manifestă pasivitate în cadrul Consiliului Judeţean. Ne punem de asemeni întrebarea, ce face domnul preşedinte Manu, care este şi unul dintre cei 18 vicepreşedinţi ai PSD Argeş? Că PSD Argeş are nevoie să fie „înţepat", până la durere, pentru a se trezi din letargia politică cuprinsă după alegerile locale. Considerăm că era necesar ca la aceste şedinţe ale CJ Argeş, în timpul vacanţei, să fie prezent chiar preşedintele PSD al Organizaţiei Judeţene, şi, de ce nu, parlamentari ai fostului partid de guvernământ. De fapt, acest lucru se întâmplă şi la PNL, unde domnul senator Popa este senator doar pe hârtie şi la bani. Dumnealui este un boier care îşi duce viaţa în sediul PNL, unde, de asemeni, deşi mai sunt doar 2-3 luni până la alegerile generale, la sediile partidelor nu se aud „zumzet de albine lucrătoare", ci doar mişcări leneşe de „trântori politici" care aşteaptă şi ei să fie împinşi de liste.

„Micuţul", fost preşedinte al CJ Argeş, domnul Tecău

La ultimul punct, şi nu ultimul pe listă, domnul preşedinte Manu i-a dat cuvântul „aşa, în treacăt", şi fostului preşedinte al CJ Argeş, aflat undeva într-o latură a dreptunghiului, având o frizură „a' la strada", un costum alb, chiar foarte bine albit, de parcă ar fi vorbit cu domnul preşedinte Manu care a făcut o propunere aiuritoare, lăsând pe toată lumea cu gura căscată. La sărbătorile Argeşului şi Muscelului, consilierele judeţene, să nu mai vină îmbrăcate cu ia românească, deşi este anul iei româneşti în toată lumea. Iar indicaţia domnului preşedinte este „să mai lăsăm deoparte românismul" şi să venim îmbrăcate franţuzeşte, englezeşte, după ultimul jurnal al străzii, că doar la Goleşti, care este „sufletul românismului" nu se serba marea sărbătoare tradiţional argeşeană, fiii Argeşului şi Muscelului, aflată probabil la a-X-a ediţie. Probabil că oamenii au şi uitat de sărbătorile imporatnte care s-au făcut timp de 6-7 ani pe timpul lui Constantin Nicolescu şi distruse în totalitate de slăbuţul preşedinte Tecău în cursul domniei sale discutabilă. Că veni vorba de sărbătorile Argeşului şi Muscelului, timp de 6-7 ani, în Argeş existau 3 evenimente importante, la care a participat şi domnul preşedinte Manu şi majoritatea actualilor consilieri judeţeni. Este vorba de marea sărbătoare care dura o lună de zile, intitulată „Fiii Argeşului şi Muscelului", prin care cei care au făcut ceva pentru Argeş, erau încununaţi cu acest titlu pe care cu regret domnul preşedinte Manu l-a distrus şi odată cu el şi tradiţia şi existenţa de 1000 de ani a celor două capitale de la Curtea de Argeş şi Câmpulung Muscel. Alte două manifestări pe care Consiliul Judeţean le spijinea cel puţin moral, de multe ori au fost: „Expoziţiile de artă culinară tradiţională românească", care erau ţinute la Cornul Vânătorului şi la Hotel Muntenia, dar şi la Restaurantul Muscel din Câmpulung Muscel. Apoi, nu trebuie uitată marea serbare tradiţional românească aflată la cea de a V-a aniversare, intitulată „Ignatul la argeşeni". Aceasta s-a desfăşurat la Piteşti prin Complexul turistic „Cornul Vânătorului", două ediţii, două ediţii s-au desfăşurat cu sprijinul primarului Gheorghe Stancu de la Bascov şi a vicepreşedintelui CENTROCOOP, domnul Constantin Nicu, la Complexul turistic Valea Ursului. Ultima dintre această manifestare a avut loc la Mioveni, la Complexul BEM, la care actualul primar, domnul Ion Georgescu, prin măsurile organizatorice, s-a întrecut pe sine însuşi, Ignatul la argeşeni desfăşurându-se într-un mod deosebit. Am ascultat pe domnul preşedinte, că la Consiliul Judeţean există o comisie de organizare a Festivalului Folcloric Carpaţi şi ai sărbătorii „Fiii Argeşului şi Muscelului". Cu regret putem spune că această comisie nu s-a consultat cu factorii de decizie turistică în organizarea evenimentului. Aceasta în condiţiile în care, în Argeş există „prima asociaţie înscrisă în anul 2006 cu nr. 1 la Ministerul Justiţiei şi află în evidenţa Ministerului Turismului". Probabil că domnul preşedinte Manu, în ceasul al XII-lea, ar trebui să se consulte cu factorii tehnici şi nu să ia de bune părerile proaste ale unor angajaţi din cadrul CJ Argeş. Argeşul are nevoie ca de aer pentru promovarea unor mari evenimente turistice cum se fac în alte judeţe. Doar cu evenimentul trecut pe ordinea de zi privind „Pista de ski Moliviş", care de 20 de ani este pusă pe tapet, iar Primăria Arefu mănâncă o groază de bani pentru promovarea acesteia. Poate că această sesizare să fie de bun augur pentru domnul preşedinte Manu, la început de mandat şi să încerce revitalizarea asociaţiilor şi agenţiilor care au un cuvânt tehnic de spus în probleme turismului. La sfârşit, am dorit să închei cu un lucru cu care trebuie început la această şedinţă a CJ Argeş. Deşi erau în sală şi consilieri judeţeni, fostului preşedinte al CJ Argeş nu i s-a dat cuvântul să prezinte timp de 15-20 minute, succint, mandatul avut în calitatea de preşedinte al CJ Argeş, privind unele probleme care trebuie să fie în atenţia viiorului Consiliu Judeţean. Cred că era interesant şi chiar obligatoriu. Probabil, aceasta ar fi luat din plictiseala auditoriului.

DUMITRU CÂRCENI

DE CE ZIARUL „ANCHETA“ DENIGREAZĂ PROFESIA DE MEDIC?

În numărul 459 din 25 iulie 2016, pe prima pagină în ziarul condus cu pricepere jurnalistică de dna. Camelia Bădulescu, credem că s-au strecurat câteva răutăţi privind medicii din judeţul Argeş şi nu numai. În preambulul celor 3 pagini alocate materialului, se face o apreciere spunem noi greşită de către jurnalista Nadia Ciochină. Prin stufosul material, distinsa jurnalistă apreciază negativ munca neobosită a medicilor argeşeni care se încăpăţânează să rămână în România să trateze bolnavii. Considerăm greşită aprecierea ziarului „Ancheta” prin faptul că sunt nominalizate nu cabinetele particulare, care percep taxe de te îmbolnăvesc doar când le vezi trecute pe uşa cabinetului. Ziarul „Ancheta”pune în discuţie o chestiune legală cu privire la legea sponsorizării. Aceasta nu spune pe cine să sponsorizeze o firmă iar cuantumul este stabilit de lege. Mai mult decât atât, pentru a se scădea din sponsorizare, jurnalista trebuia să ştie că aceste firme emit facturi iar pentru sumele sponsorizate există temei legal şi impozitele plătite la Fisc. De aceea credem că este o răutate şi o lipsă de respect pentru medici argeşeni care se străduiesc, cu toate greşelile lor, să trateze pacienţii. De asemeni considerăm că este o răutate şi un lucru nedovedit că ar exista trafic de influenţă între medici şi companiile de medicamente. Mai mult decât atât, cred că este necesar ca presa argeşeană să înţeleagă că orice medic are nevoie de sponsorizare pentru ca să participe la diverse evenimente medicale în vederea pregătirii lor. Altfel medicina ar rămâne la nivelul anului 1989, când statul plătea totul, organiza pregătirea centralizată la Bucureşti, iar vârfurile ajungeau la marile congrese naţionale şi internaţionale. Cred că ar trebui să se înţeleagă faptul că actualele cabinete de la sate şi oraşe au nevoie de dotări pe care medici de familie nu le pot face prin câştigurile lor din ceea ce primesc de la Casa Naţională de Asigurări de Sănătate. Credem că jurnaliştii ar trebui să înţeleagă faptul că dacă religia înseamnă hrana spirituală a omului, medicul reprezintă cel care cel puţin dă viaţă sau alină suferinţele în momente grele ale vieţii. Am văzut sumele cu care au fost sponsorizate, care nu sunt de speriat, aşa cum spune jurnalista Nadia Ciochină. O sponsorizare în ţări din europa de 20 de mii de euro, reprezintă „o picătura de apă în oceanul medicinei”. Mai mult decât atât, în respectivul material, se face o apreciere necorespunzătoare cu privire la medicii care folosesc pacienţii pe post de cobai. Această problemă este o chestiune care trebuie să stea în atenţia statului şi nu a Parchetului General, pentru ca medicii să fie băgaţi la puşcărie. Considerăm necesar ca fiecare medic să se constituie într-un cercetător privind boala pacientului, modalităţile în care acesta acceptă tratamentul chiar experimental. Sigur că acest lucru ar trebui să constituie o preocupare a Ministerului Sănătăţii, a sistemului medical în general, al asociaţilor de medici şi farmacişti. Una dintre criticile făcute de jurnalistă se referă la „agenţia naţională a medicamentului”. La acest subiect putem spune că această agenţie naţională ar trebui să sprijine cercetarea medicamentelor pe care aceasta le pune pe piaţă, pentru tratarea oamenilor. Spunem acest lucru pentru că toate medicamentele aflate în farmacii, intra doar cu avizul Agenţiei Naţionale a Medicamentului. De aceea nu ştim dacă este corect ca această Agenţie a Medicamentului să facă publice listele cu sponsorizările şi ar fi trebuit să constituie pentru această, o preocupare pentru ca sumele respective să contribuie esenţial la pregătirea profesională a medicilor. De aceea considerăm inoportună şi lipsă de profesionalism jurnalistic, faptul că sponsorizarea făcută legal de către companiile de medicamente ar fi devenit un adevărat fenomen. Considerăm că nu aici este fenomenul grav. Atunci ce să mai vorbim de cantitatea uriaşă de medicamente importate de statul român prin Agenţia Naţională a Medicamentelor, care toate sau în majoritate, ajung la multitudinea de farmacii care foarte puţine sunt româneşti. Semnătura şi parafa medicului pe o reţetă, reprezintă un act de o importanţă deosebită, asemănător cu sentinţa sau decizia unui judecător care este suveran în ceea ce decide. În aceste condiţii este de neînţeles, motivele care au dus la denigrarea unei activităţi legale, reprezentată de sponsorizarea unor medici atât ca persoane particulare, cât şi ca angajaţi la o clinică. Nu ştim dacă medicul arădean Delia Podea a procedat greşit sau criminal. Mai mult decât atât, cred că nici procurorii nu pot să stabilească dacă aceste medicamente au fost nocive, ci doar colegiile medicilor. Finalul ar fi că Ministerul Sănătăţii, direcţiile de Sănătate Publică, conducerile spitalelor, trebuie să se întâlnească şi să vadă dacă s-a încălcat legea cu privire la medicamentele care au fost probabil aduse în ţară prin Agenţia Naţională a Medicamentului. Dacă aceste medicamente aduse în ţară au fost certificate, pentru a fi folosite pentru om. În acest context, credem că materialul din ziarul „Ancheta”privind titlul „Zeci de miliarde luate de medici.....” reprezintă un foc de paie pentru a-şi vinde ziarul datorită faptului că la orice material, trebuie analizat atât cauzele cât şi efectele sau viceversa. Ori în respectivul material se discută doar de „efecte” şi nu se spune niciun cuvânt de spre cauzele care au determinat această sponsorizare absolut necesară de care medicina de toate gradele are nevoie. Medicii au nevoie în primul rând de a participa la întâlniri profesionale între ei, care costa. Medicii au nevoie nu de ştiinţa apărută pe ecranele televizorului, ci de cărţi detaliate a bolilor, ceea ce în librării nu mai găsim. Medicina şi tratamentul bolilor, nu se face uitându-ne la televizor, căci se strică ochii şi te îmbolnăveşti. În regimul aşa zis comunist, până în 1989, la fiecare spital, săptămânal, se făceau un consult general de către medici de medicină internă, în care erau prezenţi toţi medicii din secţiile spitalului (ORL, interne, ochi) şi alte specialităţi, în care fiecare medic de secţie prezenta celorlalţi cazurile pe care le consideră grave sau la care era necesar o altă părere. Aceasta pentru că organismul uman acum este mai vulnerabil, bolile sunt mai parşive şi medicii au nevoie să se consulte între ei. În prezent, acest lucru nu se face, fiecare medic crede că el este „Dumnezeu” care le ştie pe toate, evitând din orgoliu să-l întrebe şi pe celalalt coleg de specialitate sau specialităţi înrudite.

ancheta

● anul VI (IX) ● nr. 459 ● 25 iulie - 31 iulie 2016 ● preţ: 1,5 lei

Zeci de miliarde luate de medicii din Argeș pentru a vă prescrie medicamente cu dedicație

(continuare în numărul viitor)

Tratatul de Reformă de la Lisabona

ROLUL PARLAMENTELOR NAŢIONALE

Constituţia României este încălcată grosolan de Preşedintele României şi de conducerea UE prin faptul că România nu mai este un stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil. Acest lucru este demonstrat prin „numirea primului ministru şi a unui guvern dintre angajaţii Consiliului Europei d ela Bruxelles”, fapt nemaiîntâlnit în nicio ţară din Uniunea Europeană. Aceasta, în condiţiile în care, în Tratatul de la Lisabona, intrat în vigoare la 1 decembrie 2009, se precizează clar şi la obiect „Rolul Parlamentelor Naţionale şi implicit rolul acestora în procesul de decizie comunitară”. Cu toate că în tratat se precizează fără echivoc rolul Parlamentelor Naţionale, aceea de „gardieni ai principiului subsidiarităţii”, domnul preşedinte Iohannis „PENAL”, prin abuz de funcţie şi putere, a influenţat fără să se opună „Dictatului de la Bruxelles” prin care României i s-a impus Guvernul condus de Cioloş, ca urmare a presiunii făcute de Cancelarul german. În aceste condiţii, considerăm că Germania doreşte să plătească nişte poliţe statului român, datorită celor două războaie mondiale din ultimul secol, în care Germania a pierdut ambele războaie. De aceea, pentru cititori, vom publica ce precizează Tratatul de la Lisabona. În consecinţă, preşedinţii celor două Camere, precum şi deputaţii şi senatorii, au datoria constituţională, de apărare a suveranităţii şi implicit, să respecte art.61 din Legea fundamentală. Altfel, toţi membrii Parlamentului, într-un viitor mai scurt sau mai îndepărtat vor fi pasibili să fie sancţionaţi penal de Codul Penal în vigoare, datorită faptului că şi-au încălcat atât jurământul depus cât şi legea fundamentală.

D.B.

Domnule Preşedinte Iohannis, nu uita! „Art.61 - Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român şi unica autoritate legiuitoare a ţării”

Un aspect important adus în premieră de noul Tratat este dat de reglementarea participării parlamentelor naţionale la procesul de decizie comunitar. În acest mod, parlamentele naţionale vor putea acţiona în calitate de „gardieni” ai principiului subsidiarităţii. Parlamentele naţionale vor avea puterea de a influenţa deciziile încă din faza iniţială a elaborării unei propuneri, înainte ca aceasta să fie analizată în detaliu de Parlamentul European şi de Consiliul de Miniştri. Astfel, proiectele de acte legislative adresate Parlamentului European şi Consiliului se transmit parlamentelor naţionale, Proiectele de acte legislative emise de Comisie se transmit direct de Comisie parlamentelor naţionale, în acelaşi timp în care se transmit Parlamentului şi Consiliului. Proiectele de acte legislative emise de Parlamentul European se transmit direct de Parlamentul European parlamentelor naţionale. Proiectele de acte legislative emise de un grup de state membre, de Curtea de Justiţie, de Banca Centrală Europeană sau de Banca Europeană de Investiţii se transmit de Consiliu parlamentelor naţionale. Parlamentele naţionale pot adresa preşedintelui Parlamentului European, al Consiliului şi, respectiv, al Comisiei, un aviz motivat privind conformitatea unui proiect de act legislativ cu principiul subsidiarităţii. O conferinţă a organelor parlamentare specializate în chestiunile Uniunii poate supune atenţiei Parlamentului European, a Consiliului şi a Comisiei orice contribuţie pe care o consideră adecvată. În plus, o astfel de conferinţă promovează schimbul de informaţii şi schimbul celor mai bune practici între parlamentele naţionale şi Parlamentul European, inclusiv între comisiile specializate ale acestora. De asemenea, conferinţa organelor parlamentare poate organiza conferinţe interparlamentare pe teme specifice, în special pentru a dezbate chestiuni de politică externă şi de securitate comună, inclusiv politica de securitate şi de apărare comună. Contribuţiile conferinţei nu angajează parlamentele naţionale şi nu aduc atingere poziţiei acestora. În acelaşi timp, parlamentele naţionale:

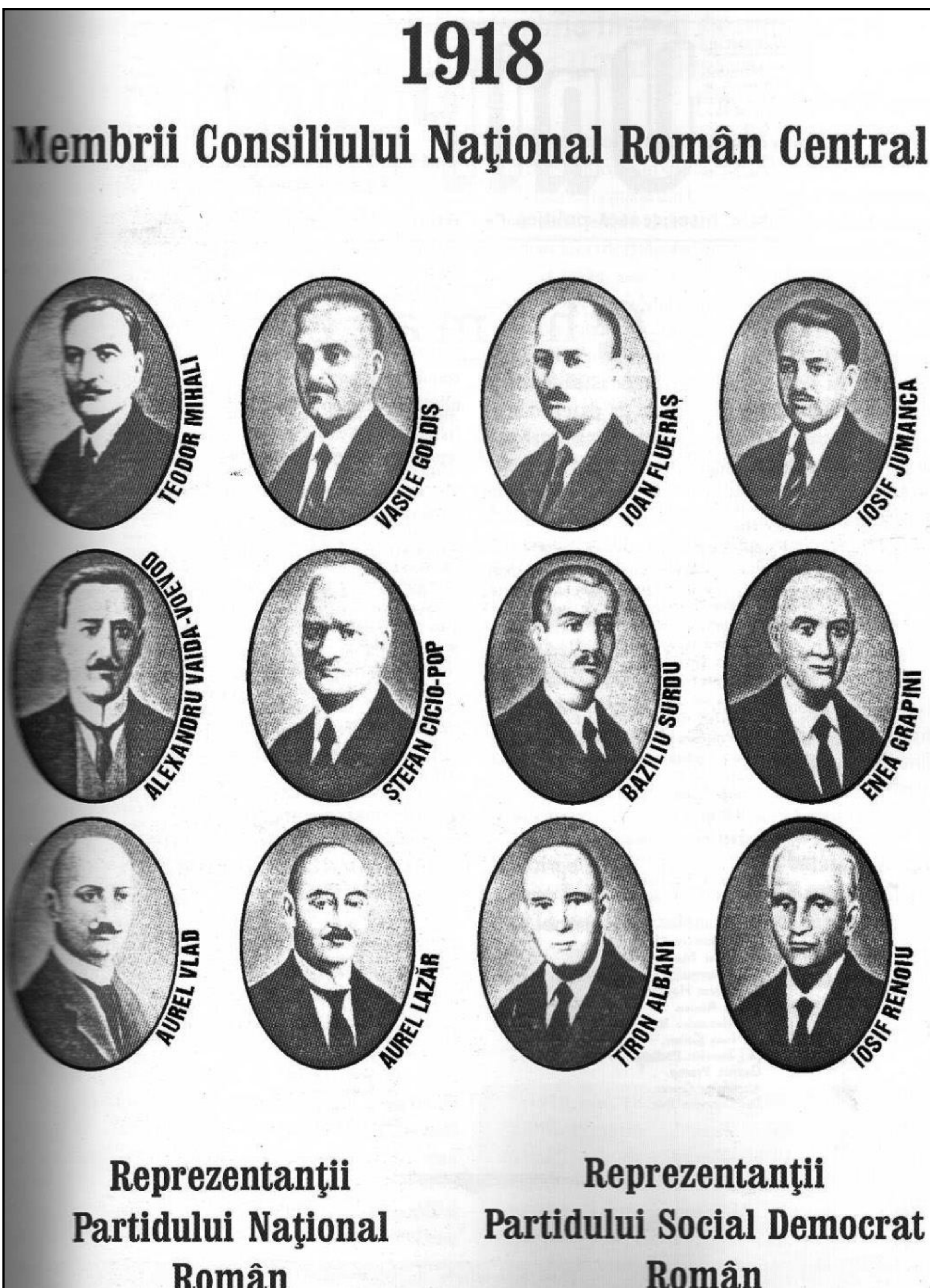
- vor participa la procedurile viitoare de revizuire a Tratatelor;
- vor fi informate cu privire la cererile de aderare la UE;
- vor participa la mecanismele de evaluare a punerii în aplicare a polii lor UE în domeniul afacerilor interne (migraţie, supravegherea frontierelor, combaterea traficului ilegal de persoane, arme, droguri);
- vor fi implicate în supravegherea activităţilor Europol şi Eurojust.

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 317 DIN 4-23 FEBRUARIE 2016

Ştiaţi că?

MAREA UNIRE DE LA 1 DECEMBRIE 1918 A FOST FĂCUTĂ DE DOUĂ PARTIDE: PARTIDUL SOCIAL DEMOCRAT ROMÂN (ACTUALUL PSD) ŞI PARTIDUL NAŢIONAL ROMÂN (ACTUALUL PRM)

Probabil că foarte puţini dintre români, deşi ne aflăm în pragul desfăşurării marelui eveniment al Unirii Principatelor Române din 1959, înfăptuită de colonelul Al.Ioan Cuza şi „Parlamentele celor două Principate”, cunosc că marea unire de la 1918 a fost făcută prin aportul esenţial al celor două partide nominalizate în titlu. Documentele pe care le prezentăm sunt publicate în paginile celei mai documentate reviste de istorie a românilor editată cu sârg de „Fundaţia Alba Iulia 1918 pentru unitatea şi integritatea României”. La acest act fundamental trebuie să precizăm că a stat interesul şi devotamentul unei mari părţi a populaţiei de origine ungurească din Transilvania. Aceştia, într-un elan deosebit, au editat în noiembrie 1918 la Arad, „Manifestul al marelui sfat al naţiunii Române din Ungaria şi Transilvania”, semnat de dr. Gh. Crişan ca secretar, iar ca preşedinte dr. Ştefan C. Pop. Această proclamaţie s-a adresat opiniei publice internaţionale, aducând la cunoştinţă că românii şi celelalte naţionalităţi din Transilvania şi-au luat soarta în propriile mâini şi vor apăra drepturile naţionale cu preţul vieţii, dacă va fi cazul. În aceste condiţii, este de neânţeles, cum în ultimii ani, s-a realizat dezbinarea dintre populaţia românească din Transilvania şi populaţia de origine maghiară, ajungându-se în anul 1990 la marile tulburări de la Târgu Mureş. Spaţiul nu ne permite să trecem în revistă modul de desfăşurare a evenimentelor unirii, cert este că în numărul 77 al revistei DACOROMANIA sunte prezentate documente clare şi fără echivoc cu privire la adeziunea tuturor minorităţilor de pe teritoriul României în vederea creării statului român „România Mare”, vis la care au visat înaintaşii transilvăneni Avram Iancu, Horea, Cloşca şi Crişan, precum şi revoluţionarii paşoptişti conduşi de Bălcescu. În aceste condiţii, la această dată, s-a împlinit visul de secole al domnitorului oltean Mihai Viteazu care, prin exemplul său, s-a încoronat în anul 1600 la Alba Iulia. De aceea, considerăm că în prezent întreaga noastră populaţie trebuie să aducă un omagiu reprezentanţilor celor două partide, uniţi în „Consiliul Naţional Român Central”, care chiar cu preţul vieţiia înfăptuit actul de la 1 Decembrie 1918. Ne punem întrebarea firească, unde sunteţi voi, urmaşi ai Partidului Social Democrat Român şi ai Partidului naţional Român? Ieşiţi la luptă pentru apărarea Naţiunii Române din rândul cărora fac parte şi cele 18 minorităţi.

DUMITRU CÂRCENI

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 317 DIN 4-23 FEBRUARIE 2016

A fi... sau a nu fi... legal

DUCELE... „PRIMAR DE ALBOTA“ ŞI LACUL... CARE ÎL VA „BĂGA LA APĂ“

Contract de Concesiune

Intre :

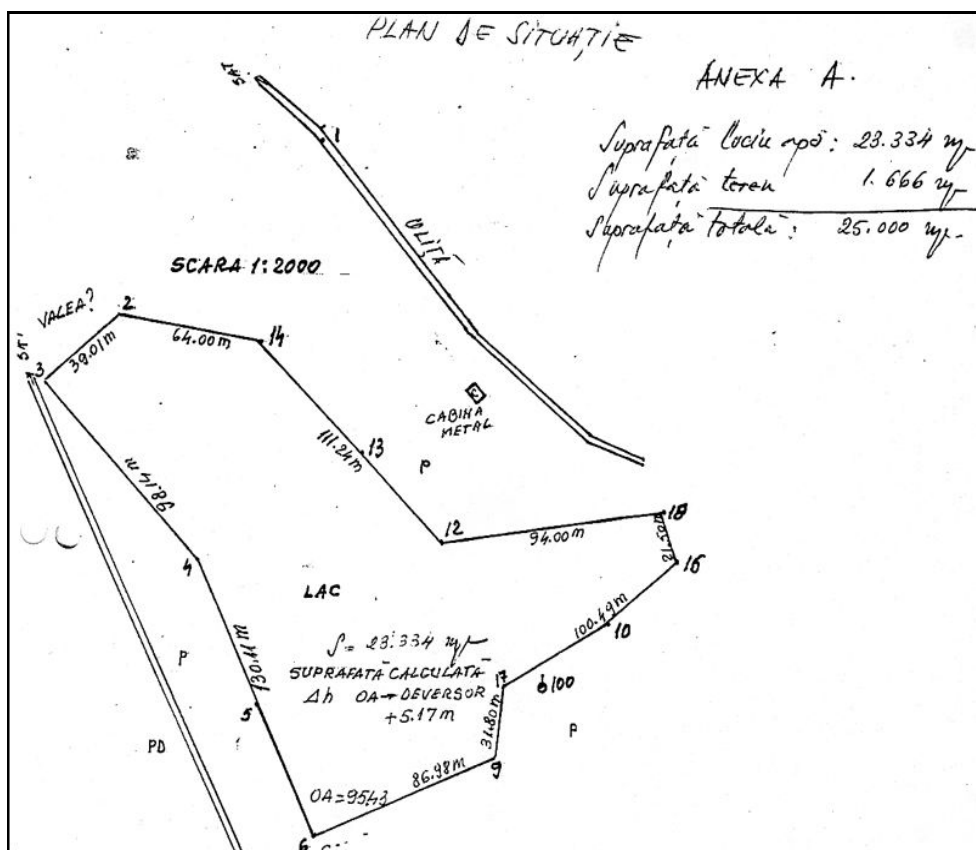
- Primaria Comunei Albota, cu sediu in comuna Albota, judetul Arges, reprezentata prin Primar – dl. DUMITRU ION si secretar dl. IONESCU ILIE, avand calitatea de **concedent**, pe de o parte si

- Dl. OPREA CORNEL, domiciliat in Pitesti, str. Calea Bucuresti, bl.U3, sc.A, ap.29, posesor al C.I. seria A.S. nr.043626, avand calitatea de **concesionar**.

In temeiul Legii nr. 219/1998 privind regimul concesiunilor si a Hotararii Consiliului Local Albota nr. 48/30.11.1999, privind cesionarea lacului natural in suprafata de 25.000 mp, situat in extravilanul comunei Albota si procesului-verbal din data de 11.01.2000, privind adjudecarea la licitatie publica deschisa a concesiunii, s-a incheiat prezentul contract de concesiune.

Vineri, ora 9 ... zi de audienţă la primar

Recent, vorba lui Caragiale, „nu spui cine”, redacția a fost solicitată telefonic, să vedem ce se mai întâmplă la Albota cu un teren devenit domeniu public al localității, având suprafața totală de 25.000 m.p. Acesta ar fi aparținut cetățenilor, după ce, în prealabil, a existat un litigiu între fosta Termoficare cu sediul în Piteşti, condusă la timpul respectiv de domnul director general Iulian Richițeanu. Pentru a lămuri această speță jurnalistică, am pus mâna pe telefon şi l-am sunat pe prietenul meu, domnul primar Ion Dumitru, solicitându-i o întâlnire lămuritoare cu privire la discuția avută cu respectivul cetățean. Domnul primar, amabil din fire, a stabilit o întâlnire pentru purtarea acestei discuții lămuritoare. La ora 9, m-am prezentat la Primărie, fiind şi zi de audiență, în care domnul primar, obligatoriu trebuia să fie prezent, dacă într-adevăr doreşte să-şi respecte concetățenii. Numai că, s-a întâmplat contrariul. Audiențele nu s-au mai ținut, deşi aşteptau în holul primăriei câțiva cetățeni. Drept urmare, m-am aşezat şi eu la coadă, întrebând pe secretara domnului primarcând vine domnia sa. Menționăm că nici viceprimarul care ar fi trebuit să-i țină locul, nu a catadicsit să stea de vorbă cu cei câțiva cetățeni şi să le transmită dacă primarul va mai veni sau nu. În aceste condiții, am pus mâna pe telefon, sunându-l pe domnul primar, amintindu-i de întâlnire. În loc să se scuze domnul primar, cum de altfel îi este stilul, care s-a schimbat în rău de când a devenit şi preşedinte al Asociației Comunelor din județul Argeş. Mi-a răspuns în doi peri, şi să aştept că dumnealui se află la primăria oraşului Ştefăneşti, deşi trebuia să se afle la orele de audiență. L-am lăsat „să-şi descarce nervii” la telefon, arătându-i documentele avute cu privire la lămurirea situației lacului, doamnei contabil şef. Sigur că domnia sa a dat din umeri, spunând că nu cunoaşte despre ce este vorba, şi într-adevăr era normal. Dezamăgit, am plecat, pentru că nici până în ziua de astăzi, domnia sa a dorit să beneficieze de dreptul juridic „dreptul la tăcere”. Şi probabil bine face, că la Albota este o problemă cu suprafața de teren de peste 25.000 m.p., în care foarte bine, s-a edificat un lac destul de frumos, scopul fiind cel din contractul de concesiune „activități recreative” (pescuit). În continuare, în contractul de concesiune se preciza că prin construcție acestuia se urmăreşte atragerea de resurse financiare la bugetul local. Bravo... bravo... Ce inițiativă fericită! Numai că, se pune problema, cine este beneficiarul şi câți bani a încasat primăria în cei 16 ani de când avem noi documentele? Sigur că este un caz destul de stufos, cazul înscriindu-se prin desfăşurarea unor acțiuni ulterioare care au dus în principal la distrugerea “centralei de termoficare CET Piteşti Sud 2”.

La plăcinte... înainte...

Că distrugerea centralei CET SUD 2, care a aparținut de Primăria Piteşti, este o certitudine. Nu mai este un secret pentru nimeni. În diversele şedințe ale Consiliului Local, în perioada 2012 şi până în prezent, s-a tot discutat despre patrimoniul acestei centrale şi cu terenurile adiacente care au fost împărțite frățeşte între Primăria Bradu, Primăria Albota şi Primăria Piteşti. S-a discutat şi se pare că s-a şi licitat suma care trebuia să fie încasată de Primăria Piteşti, cu privire la utilajele care nu au funcționat niciodată la acest CET SUD 2. Mai mult decât atât, o conductă magistrală de mari dimensiuni trebuia să alimenteze cu căldură, în afară de Combinatul Petrochimic, şi partea de sud a cartierului Petrochimiei. Numai că, în cursul anului 2015-2016, după ce domnul primar Pendiuc a avut probleme cu Publitransul, domnul primar Ionică nu s-a mai preocupat de ce se întâmplă cu cantitatea uriaşă de fier vechi rezultată din conducta magistrală care probabil se ridică nu la zeci de tone de fier vechi, ci poate, probabil, la mii de tone de fier vechi. Tot aşa de adevărat este că Termoficarea şi-a schimbat denumirea, intrând în insolvență, devenind în prezent „fata mare care a devenit Termocalor”. Tot aşa de adevărat este că nici poliția intitulată „criminalitatea economică” nu are timp săs e ocupe de fapte importante, alergând cu tot dispozitivul, având în frunte pe distinşii procurori ai DIICOT, nu după „cai verzi pe pereți” ai Termocalor. Forțele principale au fost canalizate pentru „distrugerea benzii de rudari” de la Berevoieşti. Fără discuție că era necesar să se distrugă o faptă gravă în care sunt implicați peste 35 de rudari „furăcioşi de lemne din pădure”. Numai că, fără să le iau apărarea, vina importantă o are statul, care nu a asigurat minimul de existență acestor categorii de cetățeni din comuna Berevoieşti. În județul Argeş, s-au luat sume uriaşe de bani pentru diverse proiecte din aşa zise fonduri Europene. Dar oare, de ce nimeni nu s-a gândit ca acolo, la Berevoieşti, dar şi în alte localități, în care sunt numeroase comunități de rudari, nu s-au promovat proiecte pentru a li se asigura acestora locuri de muncă. Dar am detaliat prea mult acest eveniment petrecut în județul Argeş, neglijând scopul materialului prezentat, acela fiind „Lacul d epescuit de la Albota”. În acest context, vom face un serial care va începe cu documentul intitulat „Plan de situație”, precum şi actul adițional la contractul de concesiune întocmit la 08.11.2000, document înregistrat la Judecătoria Piteşti. Acest document a fost semnat de primarul Ion Dumitru, secretarul Ionescu Ilie, şi de preşedintele comisiei de licitație, un oarecare Barbu Gheorghe şi de un consilier local, Ratea Elena. Că o fi bine sau o fi rău ce au semnat, doar Dumnezeu şi unele organe ale statului vor desluşi ițele încurcate ale contractului de concesiune întocmit conform hot. Consiliului Local Albota nr. 48/30.11.1999. Probabil că după aproape 17 ani, a intervenit uitarea şi probabil prescripția unor fapte. În schimb, memoria presei nu moare niciodată. Şi credem că merită o aprofundare a acestui caz în care s-au implicat cele 3 primării. Urmează în numărul viitor să detaliem problema.

DUMITRU CÂRCENI

8. XI. 2000

Act Aditional
la Contractul de Concesiune
inregistrat la Judecatoria Pitesti sub nr. 653/01.02.2000

Partile :

Primaria Comunei Albota, cu sediul in comuna Albota, judetul Arges, reprezentata prin Primar Dumitru Ion si Secretar Ionescu Ilie, in calitate de CONCEDENT pe de o parte si

Dl. Oprea Cornel, domiciliat in Pitesti, str. Calea Bucuresti, bl.U3, sc.A, ap.29, posesor al C.I. seria AS nr. 043626, in calitate de CONCESIONAR

In temeiul Legii nr. 219/1998 privind regimul concesiunilor al Legii nr. 69/1991 privind administratia publica locala republicata, a Hotararii Consiliului Local Albota nr. 48/29.09.2000 si in conformitate cu prevederile art. 4 si 17 din contractul de concesiune precizat au convenit de comun acord, modificarea urmatoarelor clauze contractuale :

- Continutul art. 1 se reformuleaza astfel :

NECROLOG

RADU BELIGAN - O STEA PLECATĂ ÎNTRE STELE

Sunt momente în viaţa noastră când angoase rapide te aruncă-n deznădejede de-ţi spui că gata, totul s-a sfârşit, ce-a fost, cu bune cu rele a fost şi nu se mai poate întoarce. A urla spre stele este singura dorinţă ce-ţi mai rămâne pentru a mai da vieţii un sens. Ei bine, acesta a fost sentimentul care m-a copleşit în după amiaza zilei de Sfântul Ilie a anului 2016 de la Mântuitorul nostru încoace când, o frumoasă crainică de televiziune îşi întrerupe programul în derulare pentru a ne transmite, cu lacrimi în ochi, că a murit Radu Beligan, a cărui inimă s-a încăpăţânat să nu-şi mai ia ritmul, chiar şi pe acela obosit de ani şi de viaţă, cu toate strădaniile medicilor de la Spitalul Elias, acolo unde în ultimii ani îşi căuta de ani şi de sănătate. Am apucat să răspund apelului telefonic ce-mi venea de la un cap de linie îndepărtat şi, amorţit de ştire şi întunecat de roua de lacrimi ce nu mai voia să mă părăsească, maşinal am promis directorului acestui hebdomadar că voi scrie câteva cuvinte despre cel ce a fost actorul, eseistul, regizorul, omul politic şi, în primul rând, Cetăţeanul şi Omul Radu Beligan. Nici nu ştiam ce greu îmi va veni. Stau cu ochii ţintuiţi în ecranul monitorului şi cu mâinile inerte asupra tastaturii pe care abia o zăresc. Gândurile nu se leagă. Nu ştiu să încep, nu ştiu cum să restrâng nouăzecişişapte de ani de viaţă, de muncă, de creaţie în câteva pagini câte îmi poate îngădui spaţiul tipografic, oricâtă bunăvoinţă mi-ar acorda directorul şi redactorul de număr. Salvarea mi-a venit de acolo de unde niciun gând nu mă ducea, de la Florin Piersic, intrat în legătură telefonică pe un post de televiziune. La rugămintea moderatoarei să ne învețe cum să nu-l uităm pe Radu Beligan, acesta a răspuns cu firescul său natural să-l ascultăm, să-l privim de pe CD-uri, de pe DVD-uri şi că pe la jumătatea lunii septembrie, a convenit deja cu un responsabil de post TV să înceapă un serial cu cel ce abia împlinise 97 de ani şi Dumnezeu I-a spus: Gata, destul ai stat departe de Mine, hai de petreceţi veşnicia aici. Cei ce te mai vor, să merite locul den preajmă-Mi şi cu siguranţă aici îi voi aduce. Radu Beligan s-a născut la 14 decembrie 1918, în comuna Galbeni din jud.Bacău, fiind descedent al unui arbore genealogic din al cărui trunchi face parte însuşi Ion Creangă, mare povestitor moldav, sfetnic şi iubitor prieten al geniului neamului românesc Mihai Eminescu. A debutat în teatru la vârsta de 20 de ani şi a slujit această artă până la apusul vieţii sale, astfel încât putem spune că şi-a dedicat nu mai puţin de cât 77 de ani scenei şi filmului româneşti, depăşind jumătate din viaţa teatrală din România şi confundându-se, în fapt, cu întreaga viaţă a artei noastre cinematografice, fiind prezent în ecranizarea piesei lui Caragiale „O noapte furtunosă" în savuroasa interpretare a regizorului Jean Gergesccu (1943), dar şi în „Răsună valea", film (1949) ce, alături de „Nepoţii Gornistului" se află la originea industriei cinematografice româneşti. Radu Beligan a realizat peste 80 de roluri în teatru (tot atâtea capodopere de interpretare) şi şi-a ataşat numele pe genericele a peste 30 de filme, atât în teatru, cât şi în cinematiografie fiind curtat şi atras în multe coproducţii internaţionale. „Un genial actor, un fin cărturar, un Moliere altoit cu Urmuz şi Caragiale, Radu Beligan, a fost şi va rămâne şi pentru generaţiile ce vin, un senior al scenei române. Un talent înnăscut şi crescut numai din fibre, umor, fineţe, limpezime, cultură, vibraţie, conştiinţă, inteligenţă de laser, clarviziune de fulger, o ureche muzicală extraordinară, precizia unui arcaş în marile simboluri şi în pluralitatea de sensuri. A exercitat o uluitoare fascinaţie asupra publicului indiferent de scena pe care apărea şi în faţa oricărui public se adresa. Născut, cum spuneam, în Moldova lângă Bacău, a admirat întotdeauna şăgălnicia şi umorul moldoveanului, fineţea sfătoasă şi neaşteptată a ironiei". Şi-a păstrat, timp de peste trei sferturi de secol, aceeaşi siluetă juvenilă, aceeaşi impecabilă eleganţă, aceeaşi voce de neconfundat, aceeaşi rigoare în pregătirea rolurilor, acelaşi respect pentru replică, iar în ultimul timp aceeaşi rigurozitate ca regizor şi talent şi stil de eseist. „Un senior al scenei, Radu Beligan a fost o personalitate unică în creaţia lui Dumnezeu, irepetabilă, aşa cum în „Tabelul lui Mendeleev", elementele descoperite de-a lungul timpului reprezintă un unicat în plămada Naturii. A iubit întotdeauna teatrul. Cu patimă. Cu tenacitate. A privit dincolo de scenă. Dincolo de replici. A înţeles personajele. A avut parteneri celebri de scenă, dar şi de echipă, într-un soi de confrerie secretă, în care un grup de iniţiaţi în tainele alchimiei teatrale îşi comunicau cu generozitate experienţele şi scoteau împreună, seară de seară, aurul din piesele jucate". A debutat în teatru la vârsta de 20 ani, în piesa „Crimă şi pedeapsă" după Dostoievski, în regia lui Mihai Zirra, pe scena Teatrului „Munca şi Lumina" (1938) din Bucureşti. La împlinirea vârstei de 90 de ani, ocazie ce a prilejuit sărbătorirea sa pe scena Teatrului Naţional din Bucureşti, Radu Beligan spunea: „Sunt actor de exact 70 de ani, ceea ce reprezintă jumătate din istoria teatrului românesc". Mai spunea, cu acea ocazie, marele dispărut de azi, parafrazând un coleg de breaslă, că „dacă viaţa tot e o călătorie scurtă, măcar să o facem la clasa întâi". Radu Beligan a trăit în teatru zile de plenitudine, de fericire, de lumină, zile de neuitat sub semnul unei permanente şi neobosite căutări. A adus bucurie oamenilor. Din 2004 a fost titularizat ca membru al Academiei Române. Pe 1 decembrie 2008, a fost decorat de preşedintele României, în semn de apreciere pentru întreaga activitate pusă în slujba culturii şi ştiinţei româneşti dar şi pentru că a promovat valorile româneşti în lume. Radu Beligan a primit Ordinul Naţional „Steaua României" în grad de Mare Cruce. Radu Beligan a fost membru al conducerii P.C.R. timp de 20 de ani şi nu şi-a reneagat trecutul politic, pentru că, din câte cunosc eu din viaţa marelui plecat întru veşnicie, nici nu avea de ce, nici una din acţiunile sale neavând vreun indiciu de ytimitere la remuşcare. Spunea, şi cine i-a fost contemporan responsabil în acele vremuri înţelege cu deplinătate semantică această afirmaţie, că a făcut totul din dragoste de teatru. A intrat, pentru prima dată, în politică în 1947, moment evocat în unul din eseurile sale, spunând: „In vremea aceea era foamete, iar PSD avea o cantină în localul unde se află azi Teatrul Ţăndărică. Aici se mânca mai ieftin, şi Ionel Ţăranu mi-a spus că dacă mă înscriu în PSD voi putea mânca şi eu la acea cantină, lucru pe care l-am şi făcut". In 1962, a intrat în PMR (PCR din 1965), pentru a trece de la Teatrul de Comedie la Teatrul Naţional. Carnetul de membru de partid, funcţiile avute, discursurile ţinute l-au ajutat, fiecare la vremea sa, să construiască, să joace şi să modeleze. A devenit „comunist cu acte" pentru a se putea transfera la Teatrul National, pe care avea să-l conducă vreme de 21 de ani, până după Revoluţie. În acea perioadă a adus pe scena Naţionalului peste 15 piese care erau împotriva oricărei forme de dictatură. Explicaţiile acestei „libertăţi" ar putea fi găsite în faptul că mai-marii partidului se temeau de el. De uriaşa popularitate de care se bucura printre oameni. Îmi amintesc, pentru a da o notă de culoare şi pentru a întări adevărul acelor vremi, că eram membru într-o secţie de votare la una din alegerile pentru Marea Adunare Naţională. Pe buletinele de vor în circumscripţia pe raza căreia se afla secţia noastră figurau două nume: Radu Beligan şi Octavian Cotescu. La numărarea (reală) a voturilor în secţia noastră, aproape toate voturile erau acordate lui Radu Beligan. În rezultatele publicate a doua zi, reuşit pentru funcţia de deputat a fost consemnat Octavian Cotescu... Om de mare onestitate, Radu Beligan a răspuns cu sinceritate şi fără ocolişuri într-un interviu luat de Evenimentul zilei în anii aceia de început de după 1989, ani belicoşi şi de revanşă, că „Nu-mi reneg discursurile de atunci. Ceauşescu mi-a dat bani să fac Teatrul şi nu pot să-l înjur. Trebuie să-mi cer scuze că am adus bucurie în sufletele românilor? Toată lumea ştie asta". Câţi oameni, întrebaţi atunci, ar fi avut demnitatea unui asemenea răspuns? Atunci, nu acum. Într-o vreme în care România era mai ascunsă decât Albania, a fost ales preşedinte al Institutului Internaţional de Teatru. Datorită lui şi relaţiilor sale internaţionale, teatrul românesc a făcut, în acea epocă de sinistră autarhie, invazie în Europa. Continuând pe linia sa de demnitate şi sinceritate, în 2008, Radu Beligan răspundea: „Să fiu fericit că a căzut comunismul? N-am cum să fiu fericit, dacă mă uit la ce a venit după". Din creaţiile sale actoriceşti, viu promotor al dramaturgiei autohtone, rămân în arhive pentru viitorime roluri de neuitat precum Ianke - „Take, Ianke şi Cadâr" de Victor Ion Popa, Spirache - „Titanic Vals" de Teodor Muşatescu, Ştefan Valeriu - „Jocul de-a vacanţa" de Mihail Sebastian, Profesorul Miroiu - „Steaua fără nume" de Mihail Sebastian, Agamemnon Dandanache - „O scrisoare pierdută" de I.L. Caragiale, Rică Venturiano - „O noapte furtunoasă" de I.L. Caragiale, Robespierre - „Danton" de Camil Petrescu ş.a., iar din dramaturgia străină: Actorul - „Azilul de noapte" de Maxim Gorki, George - „Cui i-e frica de Virginia Woolf?" de Edward Albee, Horace, Frederic - „Invitaţie la castel" de Jean Anouilh, Hlestakov - „Revizorul" de Nikolai Vasilievici Gogol, Richard al III-lea - „Richard al III-lea" de William Shakespeare ş.m.a. Roluri memorabile au fost interpreatate în filmografia noastră de marele actor contribuind decisiv la creşterea calităţii şi a răsunetului internaţional al cinematografiei noastre. Rămân de neuitat roluri precum cele din filme istorice precum „Iancu Jianu", „Horea", „Întoarcerea dragostei dintâi", „După-amiaza unui torţionar" sau roluri cu profil social, strâns legate de viaţa acestui popor, precum cele din filme precum „Singurătatea florilor" (1975), „Cuibul salamandrelor" (1976), „Celebrul 702" (1962), „Afacerea Protar" (1955) ş.a. De neuitat şi mereu dorite la revedere sunt rolurile de comedie, fie ele pe scenă, fie ele în filme, precum Filipetto, din Bădăranii, Şeful sectorului suflete, (Aurel Baranga) sau Paşi spre lună, în regia lui Gopo. Închei aceste rânduri, scrise cu mare greutate despre cineva drag pe care, în pofida oricăror rânduri scrise cu necunoscută pismă sau prostesc dispreţ, eu consider să-l consider un giuvaer dorit permanent de iubitorul de artă şi de oameni, cu un succint rezumat care nu necesită prea multe cuvinte ce mi se leagă, oricum, destul de greu. „Radu Beligan, o carieră cât mai mult de jumătate din istoria teatrului românesc,s-a născut la Filipeşti-Galbeni, judeţul Bacău, pe 14 decembrie 1918, adică la două săptămâni de la Marea Unire. - A debutat în cinematografie în anul 1943, jucând rolul lui Rică Venturiano din „O noapte furtunoasă", în regia lui Jean Georgescu. - Un an mai târziu, Mihail Sebastian creează personajul „profesorul Miroiu" din „Steaua fără nume" avându-l în gând pe Radu Beligan. - A fost apreciat de mari nume ale culturii româneşti şi mondiale: Camil Petrescu, Lucia Sturdza Bulandra, Eugen Ionescu, Salvador Dali. - A ocupat funcţia de director al Teatrului de Comedie din Bucureşti, între 1961 şi 1969, devenind apoi director al Teatrului Naţional Bucureşti (1969-1990). - De-a lungul celor 75 de ani de carieră a jucat peste 100 de roluri în producţii teatrale sau cinematografice. - A primit de-a lungul timpului titlurile de doctor honoris causa al Universităţii Naţionale de Artă Teatrală şi Cinematografică „I. L. Caragiale" din Bucureşti, Ofiţer al Ordinului Naţional al Legiunii de Onoare şi doctor honoris causa al Academiei „George Enescu" din Iaşi. - Radu Beligan a primit titlul de cel mai longeviv actor încă în activitate pe scena de teatru din partea „Guinness World Record". Are o stea pe Walk of Fame şi o amintire de neşters în sufletele, memoriile şi inimile noastre. A decedat la Spitalul Elias din Bucureşti la 20 iulie 2016, orele 1300 Dumnezeu l-a cerut la El, pentru a-l pune în galeria oamenilor de geniu. Aibă-l în paza Sa veşnică!

VICTOR VERNESCU

Bravos Românie! Cine ai fost... şi ce ai ajuns!

ROMÂNIA CONDUSĂ DE MINORITATEA MAGHIARĂ ŞI GERMANĂ

Mă încăpăţânez să cred că distinsa noastră clasă politică de după 1989, nu a ajuns într-un asemenea hal de descompunere morală, încât să ne socotească grav prevederile art.1 din Legea fundamentală a oricărui stat-Constituţia. Că este posibil, ne-o dovedesc modul în care României i s-a impus de câteva mari puteri, respectiv de America şi Germania, ca statul să fie condus de la Bruxelles, prin influenţa ambasadorului american de la Bucureşti. Mă încăpăţânez de asemenea să cred, privind rezultatul alegerilor prezidenţiale, că românii au devenit atât de „proşti”, încât nu mai ştiu să îşi aleagă conducătorul statului, dacă se are în vedere că în doar două săptămâni, în turul 2 al alegerilor, 2 milioane de votanţi din interiorul României, au votat un preşedinte etnic german, a cărui număr de votanţi posibil era doar la nivelul unui oraş de municipiu. După un an de „dezmăţ politic” privind interesul naţional al românilor, în sfârşit, aceştia şi-au dat seama de gafa făcută atunci când au dat votul „tăcutului” primar etnic german de Sibiu. Domnia sa ne-a făcut. El a dorit de la început, bazându-se pe obedienţa acestui popor, (turcit, rusificat, polonizat ungurenizat, australizat), care, cu sfinţenie urmează principiul de pe timpul lui Decebal impus de cucerirea romană de cca. 300 ani, acre spune: „capul plecat, sabia nu-l taie”. Probabil că acestea sunt principiile pe care actuala clasă politică, stufoasă, din Parlamentul României, le acceptă fără să crâcnească, începând cu cei 32 de europarlamentari de la Bruxelles şi terminând cu o bună parte din Parlamentul românesc. Sigur că la Bruxelles, marile partide parlamentare şi-au pus apropiaţii, respectiv: soţiile, amantele, rudele apropiate, şi chiar un fost conducător de partid, în persoana domnului Stolojan. Acesta ne dă lecţii de la Bruxelles, cum ar trebui să fie politica românească, în condiţiile în care, domnia sa, reprezintă „un reprezentant al marii mafii care a distrus România”, (vezi ALRO Slatina), unde domnia sa a fcăut ce a ştiut mai bine în economia de piaţă. S-a vândut FMI-ului. Am spus că în fruntea statului a ajuns un neamţ, românul gândind probabil, că nemţii sunt la fel precum au fost regii Carol, Ferdinand, Mihai. În schimb, românii au uitat că nemţii care au rămas după decembrie 1989, nu sunt ca nemţii care au plecat după acest an. Acest lucru este determinat de însăşi familia preşedintelui, care aproape în totalitate, cu „căţel şi purcel”, s-a stabilit în Germania definitiv şi irevocabil. Doar marea dragoste faţă de romănca noastră din Ardeal, doamna Carmen, l-a oprit să nu plece. Aceasta este singura legătură cu poporul român a preşedintelui Klaus Iohannis. De aceea, activitatea dumnealui, începând cu luna decembrie 2014, când a ajuns la conducerea statului, nu a fost decât să-i asigure cea mai mare bunăstare, la fel ca o regină, sau, cum îi place dumnealui să spună, „doresc instituţia primei doamne”, iar completarea noastră este „cu puteri depline, la fel ca Elena din Petreşti”. Sigur că domnul preşedinte nu face nimic pentru minoritatea germană din România, pentru că aceasta, datorită legăturilor cu rudele din patria lor nemţească, primesc de la acestea, tot ce le trebuie pentru a avea un nivel de trai aproape ca în Germania. Pentru poporul român, distinsul nostru preşedinte, nu „seamănă” decât foamete, salariu minim pe economie încât să trăiască doar la nivel de câine. Pentru pensionari, nu face altceva decât să-i sperie privind viitorul lor, când nu vor mai putea primi „mizerabila de pensie”. Mai mult decât atât, domnia sa nu găseşte nicio soluţie, decât „austeritatea gravă” în care ne-a băgat celălalt preşedinte timp de 10 ani. Domnia sa uită că aceşti 5.500.000 de pensionari, dar şi alţi 5 mil. de persoane vârstnice care au crescut copii şi nu au avut carte de muncă, au stat pe lângă gospodăria tradiţional românească, plătind datoriile către statele bogate din Europa, iar în prezent, copii lor rămânând fără servicii prin privatizarea impusă de marile puteri, care ne-au cumpărat, fără vreun referendum popular. Domnul preşedinte vrea 2-3 avioane. Vrea cea mai luxoasă vilă pentru a-şi odihni oasele soţioara sa. Vrea elicopter şi maşini ultimul model. Vrea vizite dese când nu au făcut ceilalţi preşedinţi de la Ceauşescu încoace, în perioada cât au fost preşedinţi. Sigur că „realizările” pe plan personal pot continua. Pentru a-şi atinge scopurile, a propus şi conducerea UE, încălcând prevederile Tratatului de la Lisabona semnat la 1 decembrie 2009, a numit „Guvernul meu” în care se află „multilingvistul franco-româno-maghiar”, Dacian Cioloş. Acesta joacă cu miniştri săi, jocul păgubos impus României care a început încă din 1991 prin impunerea în fruntea BNR a lui Mugur Isărescu „trădătorul bancar al României”. Dacă vrea să ştie de ce i-am spus aşa, să mă întrebe public, să mă dea în judecată, iar dovada mea, se află în seifele Parlamentului României la Comisia de Cercetare a Abuzurilor în anii 2001-2003. Sigur că despre domnul preşedinte am putea scrie nu doar 2 cărţi, aşa cum a scris domnia sa şi pentru care a câştigat de la editori sume exorbitante de bani, pentru drepturi de autor. În acest context, vreau să fac legătura cu cealaltă etnie, cea maghiară, care deşi trăieşte pe teritoriul României Transilvăneană de 1000 ani, nu se împacă cu noile relităţi economice şi politice stabilite prin tratate internaţionale la 1 decembrie 1918. De aceea, primul lucru pe care l-a făcut după ianuarie 2015, a întărit legăturile cu conducătorii maghiari din judeţele anarhice Covasna şi Harghita, iar ca o consecinţă, a fost întărirea puterii pesonale a şefului DNA, doamna Laura Codruţa Covesi, şi domnia sa, o reprezentantă de frunte a etniei maghiare din judeţele Covasna şi Harghita, unde aproape niciunui mare magnat ungur care are mari infracţiuni, nu i s-a clintit niciun fir de păr.

DNA conduce România!

Deşi în prima perioadă a anului 2015, când domnul preşedinte Iohannis, în cursul lunii ianuarie, probabil „s-a şcolit” vreo 2-3 săptămâni prin America, unde este ştiut clar că maghiarii de pretutindeni fac un puternic lobi în Congresul American. Este ştiut că la nivelul Congresului American, unii congresmeni, au cerut imperativ ca procurorul şef DNA, doamna Kovesi, să primească de la preşedintele Iohannis, un nou mandat de procuror şef al celei mai temute instituţii de după revoluţie, asemănător la început cu „Directiva NCVD” din vara anului 1947. Consecinţa indicaţiilor primite de la Congresul SUA, au fost imediat puse în practică de domnul ambasador de la Bucureşti care se comportă la Bucureşti, la fel ca fostul ministru de externe al URSS de pe timpul lui Stalin, Vâşinski. Pentru tinerii care nu mai cunosc istorie, decât pe cea a Americii sau a Germaniei, le amintim faptul că acest Vâşinski şi-a scos pantoful şi a bătut cu el la pupitrul Parlamentului de la Bucureşti, pentru a intimida definitiv pe deputaţii care şi aşa, doar ridicau mâinile la vor, la fel ca parlamentarii noştri de la Bruxelles. Acum, în prezent, asistăm la o impunere anticonstituţională privind nominalizarea doamnei Kovesi ca procuror general DNA. Că o fi bine sau o fi rău, singură este istoria care nu iartă. Prin această propunere, doamna Ministru a Justiţiei, pe numele său, Prună, a încălcat Constituţia, uitând prevederile art.131 din Legea fundamentală, precum şi Legea nr. 303/2004 şi nr. 304/2004, cu modificările din septembrie 2005.

Consiliul Superior al Magistraturii încalcă prevederile constituţionale

Aşa cum spune art.133 din Constituţie, acest CSM garantează independenţa justiţiei. Cât este de independentă această justiţie, o dovedeşte modul în care ministrul justiţiei, Prună cu ... prune în gură, şi-a permis să facă o propunere privind numirea doamnei Kovesi, (domnia sa fiind „Mesia dreptăţii pe pământ românesc”), în funcţia de şef al temutului DNA. Deşi în CSM există doi reprezentanţi ai societăţii civile, ca specialişti în domeniul dreptului, ca reprezentanţi ai Senatului României, aceştia au uitat jurământul şi aprobă toate „năzdrăvăniile” pe care CSM le face. În loc să se ocupe de problemele importante din justiţia românească, CSM-ul prin celed ouă secţii de procurori şi judecători, acoperă toate nedreptăţile făcute prin sesizările de la cetăţeni, dându-le tradiţionalul NUP. Nicio sesizare de la populaţie nu s-a bucurat de un răspuns corect din partea secţiilor de procurori şi judecători. În schimb, CSM (plângăcios) doreşte „supunerea oarbă” a poporului român, indiferent că în rândul judecătorilor şi procurorilor, mai există şi „uscături”.

(continuare în pagina 19)

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 320 DIN 29 MARTIE - 18 APRILIE 2016

Sau cum ne-a fărâmiţat UE industria?

VALEA DÂMBOVIŢEI... „VALEA PLÂNGERII“

Doamne... vino Doamne!... Să vezi ce-a mai rămas din industria Dâmboviţeană

Prin Dâmboviţa, nu mai trecusem de mulţi ani, când coşurile furnalelor şi a industriei fumegau intens dovedind că şi aici, ân Dâmboviţa, oamenii s-au sacrificat suferind de foame şi de frig, când au construit aceste mari obiective. Trecând pe Şoseaua de Centură a municipiului Târgovişte, am văzut un peisaj halucinant materializat prin distrugerea până la temelie a unui important combinat de oţeluri speciale necesare industriei de apărare dar şi a industriei româneşti. La început am crezut că este vorba de un vis urât. Am oprit maşina, şi cum nimeni nu ne-a întrebat ce vrem, şi de ce ne-am oprit, ne-am uitat cu interes la maldărele de moloz rezultat în urma demolării acestor obiective ale economiei româneşti. Pentru ca cititorul să înţeleagă, facem o precizare deosebit de importantă asupra cauzelor acestuimare dezastru economic care a dus la lipsirea unui loc de muncă a peste 20.000 de cetăţeni ai oraşului Târgovişte şi satelor învecinate. Trebuie precizat că, în primul rând, vina importantă o poartă clasa politică conducătoare, care încă din 1990, prin aprecierea primului ministru Petre Roman, „industria românească, un morman de fier vechi”, a dat startul marelui dezastru românesc de pe întreg teritoriul. Acest obiectiv, prin distrugerea lui, s-a datorat înţelegerilor între cele două mari puteri America şi Fostul URSS, care şi-au împărţit România după propriile sale interese. Sovieticii au luat aproape întreaga industrie de prelucrare a metalelor, probabil pentru a nu mai face concurenţă marilor furnale ruseşti. Pentru restul localităţilor de pe Valea Dâmboviţei, la „masa împărţirii prăzii”, au stat Centrala electrică de la Doiceşti care încă nu a fost demolată până în temelii, pentru că interesul nemţilor a fost doar cantităţile imense de zgură, care stătea nefolosită de managerii Centralei electrice de la Doiceşti. În schimb, această zgură a fost mană cerească pentru firma „NIBIOLA”, „SOCERAM”, care după închiderea minei de la Aninoasa, unde au rămas fără loc de muncă câteva sute de mineri, au iniţiat o importantă afacere pe termen lung, cu profituri uriaşe, prin „cărămida pentru construcţii Soceram”. Cetăţenii spun că prin privatizarea haldelor de steril rezultat în urma arderii cărbunelui de la Centrala Doiceşti, societatea multinaţională nominalizată, a scos profit de pest e10 mii ori valoarea haldelor de zgură. Ne punem întrebarea: cum de doamna Procuror General Codruţa Kovesi, nu se preocupă de aceste mari fraude şi se ocupă doar de unele persoane care într-adevăr, şi ei s-au înfruptat sau mai bine zis, au ciugulit doar din bogăţiile României. De ce doamna Procuror general nu are curaj să se ia la trântă cu marile concerne venite din Occident, care au distrus obiective majore ale industriei româneşti, aşa cum arătăm în continuare.

Distrugerea la Pucioasa a marii Fabrici de Textile

localitatea Pucioasa este cunoscută de sute de ani, ca fiind locul unde se extrage „pucioasa”, materia primă pentru praful de puşcă, dar şi pentru apele minerale care au determinat încă din anul 1860 să fie declarată Staţiune Climatelică. Acum cca. 40 de ani, prin efort colectiv al românilor, la Pucioasa s-a construit o întreprindere textilă unde lucrau cca. 2000 femei. Am spus lucrau, pentru că, de vreo câţiva ani, cu spijinul unor unor consilii de administraţie incompetente şi mituite, Textila Pucioasa a ajuns în pragul ruinei şi implicit, aproape 50 mii oameni de pe această vale, au rămas fără locuri de muncă. dacă avem în vedere faptul că mijloacele media în prezent „trag clopotul ca la mort” şi că în viitor pensionarii nu-şi vor mai primi pensiile, putem spune că dezastrul de la Pucioasa, Aninoasa şi de la celelalte obiective de pe Valea Dâmboviţei, vor avea reverberaţii asupra stării naţiunii române. Iată imaginea fostei întreprinderi textila.

Fabrica de Ciment Fieni – Regina Cimentului Românesc

Localitatea Fieni, pe lângă legendarii ostaşi ai armatei române care şi-au dat viaţa pentru apărarea graniţelor României în războiul din 1916-1918, din rândul cetăţenilor din Fieni, murind peste 200 dintre ei, este cunoscută încă de la începutul sec. XIX când clasa politică şi Regele Carol I, la începutul anului 1900, au pus bazele construcţiei unei Fabrici de Ciment. Peste 100 de ani, aceasta a produs cel mai bun ciment din Europa, ciment care a contribuit esenţial, alături de vechea fabrică de ciment de la Câmpulung Muscel, Bicaz şi Medgidia, la dezvoltarea impetuoasă a dezvoltării construcţiilor în România. Pe această fabrică de ciment, la masa împărţirii bucatelor, au participat investirori germani care pe un preţ derizoriu, şi-au însuşit construcţiile, utilajele şi terenurile într-o suprafaţă deosebit de generoasă. Fabrica de Ciment de la Fieni va avea existenţa asigurată, datorită materiei prime pentru câteva sute de ani. Rămâne în schimba ca Parchetul general al României, Parchetul DNA să se autosesizeze cu privire la condiţiile privatizării acestui obiectiv, iar dacă vor constata nereguli grave în procesul privatizării, cei vinovaţi să fie traşi la răspundere.

Noi suntem români... noi pe veci aici vom fi stăpâni

LEGĂTURILE DE RUDENIE DINTRE DACI - ACTUALII ROMÂNI ŞI ROMANI - ACTUALII ITALIENI

Documentele istoriei nu iartă!

Actuala globalizare impusă de marea putere americană Europei şi europenilor, ar trebui să dea de gândit claselor politice conducătoare din cele 35 de state Europene, cu precădere celor trei popoare, cele mai vechi din istoria Europei. Acestea pot fi nominalizate: Romanii, Dacii şi Grecii. Pentru ca cititorii să înţeleagă, prezentăm câteva elemente care pe noi, românii ne interesează cel mai mult, având în vedere „latinitatea poporului român”. Documentele existente prezentate de-a lungul istoriei, precizează faptul că „poporul roman” s-a format acum aproape 3000 de ani pe malurile Tibrului, fapt demonstrat prin limbă, politică, religie dar şi organizarea statală. Romanii acum peste 3000 de ani, nu pot fi consideraţi strămoşii actualilor români, ci pot fi consideraţi doar „fraţi”, această frăţie pierzindându-se în negura timpului, încât putem spune, fără a greşi, că cele trei popoare nominalizate mai sus, s-au format identic, având în vedere, în primul rând, „asemănarea climaterică”, Dacii situându-se către centrul şi nrdul Europei. Sigur că este faptul că Imperiul Roman a durat aproape 3000 de ani, cu perioade de înflorire şi decădere, una dintre ele fiind marcată de retragerea din Dacia începută în anul 270 d.Ch., şi care a durat probabil câteva sute de ani. Spunem acest lucru, pentru că armatele romane nu aveau niciun interes să se retragă din bogata Dacie, care le asigura resurse materiale şi financiare pentru purtarea deselor şi marilor războaie. Istoria precizează că marea decădere a Imperiului Roman s-a întâmplat în jurul anului 1453 când, turcii prin Mahomed al II-lea au cucerit Constantinopolul şi implicit, acesta stăpânea vechile civilizaţii: Egiptul, Grecia, Mesopotamia, Regatul Babilonului şi Persia. Pentru a înţelege, legăturile dintre Daci şi Romani sau dintre Romani şi Daci, trebuie să tragem concluzia asupra faptului că dacii au fost cuceriţi de romani şi implicit chiar în proporţie de 40% „asimilaţi de aceştia”. Facem această precizare, pentru că dovezile istorice ale rămăşiţelor Imperiului Dacic, sunt deosebit de elocvente prin săpăturile arheologice făcute în ultimii 200 de ani pe locul unor Cetăţi Daco-Romane sau Romano-Dacice. Asemănarea dintre organizarea statală a Romanilor şi a Dacilor se pare că se păstrează şi astăzi.

Asemănări milenare

Istoria Imperiului Roman are 3 epoci mari privind organizarea statală, care s-a păstrat şi se păstrează şi în prezent. La Romani, cele trei perioade mari distincte sunt:

1. Perioada Regalităţii, când Romanii au avut în frunte rege, care a durat aproape 300 de ani.
2. Perioada Republicană, după anul 600 î.Ch. şi pînă la începutul sec.I î.Ch, după care a fost instaurată Republica.
3. Perioada Imperială, care a fost cuprinsă între sec. I î.Ch. şi sec. XIII-XIV când, Imperiul Otoman şi-a întins puterea pe toate statele din jurul Mării Mediterane, iar peste daci, doar până în jurul Munţilor Carpaţi, pe care turcii niciodată nu i-au stăpânit. P

Putem preciza, că împotrivirea s-a datorat rezistenţei populaţiei autohtone, având în frunte conducători militari destoinici. Sigur că nu vom avea posibilitatea, într-un spaţiu redus, să dezbatem detaliat problemele dezvoltării societăţii romane şi influenţa sa asupra Poporului Dac devenit Popor Român. Facem doar precizarea că în organizarea statală a primilor conducători daci a început cu cei aproape 20 regi pe care i-a avut Dacia, înainte de Burebista şi Dromichete. În jurul sec.I d.Ch., în Dacia se păstra regalitatea după modelul Roman. Aceasta, a continuat în secolele XIX-X, schimbându-şi denumirea de Rege în Domn. Primele elemente ale organizării statale a Daciei Moderne, sunt prezente în Nordul Munetniei şi Olteniei, cu precădere la dovezile statale de la Curtea de Argeş, Câmpulung şi Dâmboviţa, unde se păstrează şi în prezent edificii dacice dar şi organizarea statală „de tip regal”.

DUMITRU CÂRCENI

(va urma)

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 317 DIN 4-23 FEBRUARIE 2016

„Ciocoi pribeag adus de vânt”

AFARĂ... AFARĂ... CU CIOLOŞII DIN ŢARĂ

Din zi în zi personalitatea primului ministru numit cu dedicaţie de la Bruxelle la propunerea preşedintelui Iohannis scade vertiginos ca urmare a măsurilor anti-româneşti pe care domnia sa le promovează cu înverşunare. Că nu are nicio legătură cu Romăbnia şi poporul român este cunoscut de către majoritatea populaţiei care, cu înverşunare se încăpăţânează să trăiască în România şi să nu emigreze în ţările bogate din UE ca urmare a presiunilor exercitate de toate mijloacele media obediente. Domnia sa este rezultatul unui curent de opinie impus „dictatorial”, de tot atât de „dictatorul”, preşedinte de la Bucureşti. Domnia sa şi-a văzut visul împlinit, „Guvernul meu”, iar acum după 6-7 luni de guvernare, imediat după Paşte, Cioloş „s-a dat în stambă”, aşa cum spune românul. După ce a pregătit „o sesiune lungă de emisiuni televizate” prin care anunţa „poporul cu televizorul” că România este ţara cea mai săracă din lume, care nu poate să-şi mai plătească salariaţii şi să-şi achite pensiile la pensionari şi nici chiar ajutoarele sociale care la români se ridică lunar, de persoană la doar 30 euro. Amintim că în America, ţara căreia posturile de televiziune îi aduc „osanale” de dimineaţa şi pînă noaptea, americanii, fără să muncescă, primesc de la stat 500 de dolari de persoană lunar. Să te cruceşti cum România care conform dictonului „Ţara noastră aur poartă....Noi cerşim din poartă-n poartă”. Că veni vorba de cerşit, recent, la Bucureşti a apărut „puternica cizmă” numită FMI care ne dictează ce trebuie să facem, ce trebuie să mâncăm, cum trebuie să murim. Într-un cuvânt, acest „braţ înarmat” al marii finanţe americano-evreieşti, a pus piciorul pe grumazul amărâtului de român care trăieşte din mila rudelor care au devenit servitori în Europa. Aceasta în condiţiile în care legea fundamentală a statului, Constituţia precizează: „România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil”. În acest context, punem întrebarea în numele cititorilor clasei politice, preşedintelui României care şi-a trădat jurământul, precum şi „tuturor cioloiştilor” care mai cred în acest personaj pe care istoria trebuie să-l treacă cu litere negre în perioada sa de guvernare. FMI această „odioasă instituţie financiară”, alungată în proporţie de 99% din toate ţările lumii, a sosit la Bucureşti cu un mesaj clar pe care Guvernul Cioloş cu obedienţă îl pune în practică. Motivul este acela că FMI are nevoie de bani care îi ia din bugetul secătuit al României, impunând guvernului un nou împrumut pe care cu obedienţa cunoscută românului „scâşnind” acesta o plăteşte. Obedienţa acestui popor din care fac parte şi eu şi alţi 20 de milioane de cetăţeni, a fost acumulată în decursul unui aproape mileniu, când, am respectat cuvântul înţelepţilor de pe timpul lui Burebista şi Decebal, „Capul plecat sabia nu-l taie”. Doar la Brâncoveanu capul nu s-a plecat iar acesta a murit cu demnitatea împreună cu copiii, ca un adevărat domn român. Probabil că în următoarele luni, românii majoritari se vor trezi, cum spun versurile imnului „deşteaptă-te române din somnul cel de moarte”. Spunem acest lucru pentru că sacrificiul suprem făcut de cei 50 de mineri din Valea Jiului care au dat un semnal curajos tuturor cetăţenilor româniei, mergând 7 ziele pe jos din Valea Jiului până la Bucureşti. Iar acest prim-ministru „jegos în caracter”a refuzat să-i primească să-şi spună păsurile reale. Acest lucru dovedeşte fără echivoc că atunci când a depus jurământul în faţa preşedintelui neamţ la investirea guvernului, a minţit ordinar, ceea ce ar trebui ca în viitor să fie tras la răspundere penală. De aceea, credem că ceea ce am spus în titlu trebuie să întărim şi în final: „Afară....Afară........cu Cioloşii din ţară! ”

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 323 DIN 16-30 MAI 2016

POLIŢIA ÎN ACŢIUNE

Conducea fără drept un moped neînmatriculat

Poliţiştii din cadrul Secţiei de Poliţie Rurală Buzoeşti au depistat în data de 28 iulie a.c., un minor de 17 ani, din comuna Ungheni, care conducea pe raza aceleiaşi comune un moped neînregistrat, fără a poseda permis de conducere. În cauză a fost întocmit dosar penal conform art. 334 şi 335 din Codul Penal.

Conduceau autoturisme sub influenţa băuturilor alcoolice

Poliţiştii din cadrul Serviciului Rutier Argeş l-au depistat, în ziua de 28 iulie a.c., pe B.I., de 41 de ani, din oraşul Pantelimon, judeţul Ilfov, care conducea un autoturism pe D.N. 7, pe raza comunei Drăganu, aflându-se sub influenţa băuturilor alcoolice. Bărbatului i-au fost recoltate două probe biologice de sânge în vederea stabilirii alcoolemiei. În cauză a fost întocmit dosar penal conform art. 336 din Codul Penal.

Sancţiuni aplicate de poliţiştii rutieri

Poliţiştii din cadrul Serviciului Rutier Argeş împreună cu poliţiştii din cadrul birourilor şi formaţiunilor rutiere orăşeneşti şi municipale au acţionat pe raza de competenţă, ocazie cu care au aplicat 172 de sancţiuni contravenţionale în valoare totală de 36.611 de lei, au reţinut în vederea suspendării dreptului de circulaţie 14 permise de conducere şi au retras 14 certificate de înmatriculare.

Nu a anunţat evenimentul rutier fără victime

În data de 28 iulie a.c., poliţiştii Postului de Poliţie Rociu, l-au depistat pe G.V.C., de 18 ani, din comuna Bradu, care în data de 16 iulie a.c., în timp ce conducea un autoturism, a produs un eveniment rutier soldat doar cu pagube materiale pe raza comunei Suseni. După producerea evenimentului acesta nu a anunţat organele de poliţie în termenul legal. Tânărul a fost sancţionat contravenţional conform O.U.G 195/2002 cu amendă în valoare de 500 de lei, iar, ca măsură complementară, i-a fost reţinut permisul de conducere în vederea suspendării dreptului de circulaţie pentru 30 de zile.

REDACŢIA REFLECTOR ARGEŞEAN
Strada Tg. din Vale nr. 23, Piteşti, Argeş
(în localul cooperaţiei)
Relaţii la:
- *Mobil: 0741-335962; 0733-390136*
- *Tel: 0348-401072*
- *Fax: 0348/401938*
- *Email: reflector_argesean@yahoo.com*

Un social-democrat autentic

DESPRE RADU BELIGAN ŞI ALTFEL!!!

Motto: „În viaţă, joacă teatru numai cei care n-au niciun rol", Tudor Muşătescu

În paginile acestui număr aţi putut citi, stimaţi prieteni ai publicaţiei noastre, câteva gânduri şi realităţi despre marele dispărut, cel ce a fost actorul, regizorul, eseistul şi, nu în ultimul rând, Omul Radu Beligan. Autorul acelor rânduri nu a pus deloc accentul pe Radu Beligan ca om politic. Şi asta pentru că marele dispărut nu a fost în nici o clipă a vieţii lui un om politic. El a trăit în trei epoci diferite ale societăţii româneşti în întregul ei. În copilărie şi tinereţe s-a format ca om şi şi-a construit o meserie în România interbelică cu regim monarhic, ancorată, prin voinţa sa, în cultura şi structura ideologică a Europei apusene. Maturitatea şi apogeul vieţii sale creatoare s-au produs sub regimul partidului unic, în vremuri în care cultura, educaţia şi averea ţării erau considerate, şi în mare măsură chiar erau, ale întregului popor, uzufructul redistribuindu-se pe criterii ce se doreau a fi obiective şi de egalitate, funcţie de cantitatea, calitatea şi importanţa socială a muncii depuse de fiecare membru al societăţii. În fine, anii senectuţii, o senectute creatoare şi angajantă, artistul şi Omul Radu Beligan şi le-au petrecut şi săvârşit în tenebrele unei societăţi aflată permanent în trecere de la ceva la altceva, din care numai primul termen se poate defini. S-a născut într-un cătun rătăcit pe meleaguri moldave din preajma Bacăului şi apele Trotuşului, într-o familie de ceferişti nevoiaşi. A putut înţelege, aşadar, din frăgezia vârstei ce înseamnă diferenţele sociale şi ce valoare au doctrinele şi curentele politice. Zbuciumaţii ani ´30 ai secolului trecut i-au sădit în suflet dragostea de patrie de care, vorba lui, s-a simţit permanent legat ombilical şi a înţeles că patria trebuie iubită cu discernământ şi că exprimarea acestei iubiri cu fanatism îi poate cauza mai mult rău decât bine. S-a apropiat, cum era firesc, dar tot cu inteligenţă şi fără excese de stânga politică în care a văzut singura concepţie ce îşi trage seva din necazurile celor dezmoşteniţi de drepturi şi de avut, şi care trăiesc o viaţă întreagă din muncă şi din respect faţă de aceasta, faţă de familie, faţă de normele convieţuirii sociale. Datorită calităţilor sale intrinseci, şi ca răsplată pentru munca sa dedicată mai puţin sieşi şi mai mult colectivelor în mijlocul cărora activa, în anii partidului unic a ocupat, în mai multe rânduri, demnităţi politice (deputat în Marea Adunare Naţională) şi/sau administrative: director al Teatrului de Comedie (la a cărei creaţie şi-a adus o importantă contribuţie) şi director al Teatrului Naţional „I.L.Caragiale". În nici una din aceste demnităţi sau/şi atribuţii nu a depăşit cadrul de demnitate şi de onestitate, dar în fiecare a consemnat realizări semnificative nu în propriul interes. Aşa şi numai aşa şi-a atras stima, s-a bucurat de respectul şi a umplut sufletele multor concetăţeni (covârşitoarea majoritate a românilor din ţară şi de din afara ei) cu iubire, cu dragoste, cu sinceră afecţiune. Dar, cum bine spune o zicală ce nu este proprie numai poporului român, nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită. Indignarea mea, căci indignarea este sentimentul ce m-a mânat să scriu aceste rânduri, porneşte din constatarea că primii care după 1989 s-au repezit cu mârşăvie să-l satanizeze pe Radu Beligan au fost, nicio mirare, cei care în acţiunile lor de mai-nainte şi de după aceea numai imaginea ţării şi mai binele ei nu l-au avut în vedere, pentru ei România fiind şi rămânând mereu o ţară şi nu o patrie. Autorul unui mesaj către cei din rândul cărora a făcut şi a rămas să facă parte, dar de teama să nu i-o ia altul înainte s-a făcut ecoul grupului său de oportunişti scriind şi citind la acea Mărie cu altă pălărie, „Televiziunea Română Liberă"(!) apelul către lichele, nu-i poate ierta lui Beligan, nici el, nici anturaju-i propriu, calităţile sufleteşti şi profesionale şi nici ataşamentuil său faţă de România, Români şi tot ce-i Românesc. Priviţi în oglindă, nici nu merită să ne întrebăm ce au făcut pentru Patria română auto-proclamaţii elită românească: au pus mâna pe cea mai mare şi cea mai dotată editură a regimului trecut, „Editura Politică" prin care a promovat numai valori de aiurea şi submediocritatea românească, iar domnul Pleşu, ajuns prea repede ministru al culturii în acel dezastruos guvern Roman s-a repezit, ca primă acţiune, să abroge legea patrimoniului naţional sărăcind astfel România încă din primele „luni de democraţie" de valori autentice. La rândul său, Horia-Radu Patapivici a transformat Institutul Cultural Român, la facerea căruia a trudit cu migală academicianul Augustin Buzura, (alt corifeu al dizidenţei afişate dezagregat acum de duşmanii României) într-o oficină a prostului gust, a prostituţiei (nu întâmplător au aceeaşi rădăcină aceste cuvinte) şi al denigrării adevăratei culturi româneşti. Iar pentru că Radu Beligan nu s-a dezis fariseic şi/sau cameleonic de Ion Iliescu lichelele din teatru au căutat prin mii de căi (şi prin câteva zeci au avut şi reuşite) să-l îndepărteze pe Radu Beligan de la rosturile teatrului (în care n-au prea avut „succesuri") şi cinema (de unde practic l-au eliminat). Credincios, cu delicateţe şi fără fanatism, stângii, Radu Beligan a făcut „marea greşală" de a-şi exprima adeziunea într-o campanie electorală faţă de mai tânărul Victor Ponta şi asta l-a făcut pe cel ce a ieşit victorios să-i refuze o bine meritată zi de doliu naţional. Pentru că, deh!, aşa-i în democraţie. Bătrâne Ion Raţiu, ce greu de înţeles au fost vorbele dumitale când l-ai citat pe un înaintaş al domniei voastre „Aş da ani din viaţă să fac să aibă dreptul să-mi spună ce-i ce nu sunt de acord cu mine că nu sunt de acord cu mine..."! Dar, iubite Radu Beligan, meomoria-ţi, fii sigur, va rămâne şi va penetra istoria. Peste ani şi decenii urmaşii noştri vor privi imagini şi vor asculta recitări cu chipul tău şi cu vocea ta, în timpi în care nimeni nu va mai şti cine au fost Gabriel Liiceanu cu întreaga sa cohortă denigratoare. Pentru că istoria rămâne garanta adevăratelor valori, iar adevăratele valori nu mor niciodată. Dormi veşnic şi liniştit maestre acolo lângă Domnul pentru că în inimile noastre şi ale urmaşilor noştri rămâi viu pentru eternitate. Pentru că în viaţă aţi jucat în teatru nu şi teatru deaorece aţi avut un rol şi încă un rol mare: acela de a fi OM!

ALLA VOLCOVA

CELE 7 IZVOARE TĂMĂDUITOARE DE LA TUTANA, PE CARE ARGEŞENII LE IGNORĂ

Întâmplător, recent, răspunzând unei invitaţii, m-am deplasat de la domiciliul din comuna Merişani, să văd locul unde se află, pot spune chiar, o minune a pământului, aflată chiar în apropierea mea. Nu ştiam ce sunt cele 7 izvoare, deşi un mic indicator îmi arăta că acolo, undeva, se află cele 7 izvoare, iar cum spune scrisul, acestea erau tămăduitoare. De aceea, m-am oprit la graniţa dintre Merişani şi satul Mâniceşti, locul unde indicatorul mă avertiza asupta faptului că mă îndrept către un obiectiv turistic care merită să fie luat în seamă. Am mers la stânga spre satul Vâlcele, cca. 2 km, peste Râul Argeş, după care, la intersecţie am făcut imediat la dreapta, întânind un alt indicator, care mă atenţiona cu privirea la acest obiect. Am făcut la stânga spre pădure, un drum deosebit de bun, în curs de asfaltare, iar după cc.a 2-3 km, la terminarea satului Vâlcele, am pătruns într-un drum fără asfalt, dar destul de bun pentru o maşină. Acolo, satul Vâlcele se termină cu câteva construcţii frumoase, gen pensiune, după care începe o pădure de fagi care aproape m-au determinat să-mi pun haina pe mine, datorită aerului foarte oxigenat. Am mers pe firul pârâului, cca. 2-3 km, după care aproape brusc a început o pantă şi drumul s-a blocat de un indicator. Acolo am dat de o minue a turismului argeşean nebăgată în seamă de autorităţi. Ascunse între copaci şi deal, se aflau 7 izvoare pe care literatura de specialitate se cataloghează datorită apelor curate venită din pânza freatică şi pe care le-a numit „izvoarele de leac". Nu-mi propun să fac descrierea acestor minuni ale turismului argeşean, în schimb, am luat câteva imagini, urmând ca fiecare dintre noi să ne facem timp să poposim câteva ore într-un loc mirific al României argeşene, loc străjuit de o mică bisericuţă slujită de un preot bătrân, unde fiecare dintre noi trebuie să ne amintim tradiţia de bun român, depunând un pomelnic pentru amintirea şi respectul celor dragi pe care distinsul preot le va da citire în fiecare seară, şi la sărbătorile tradiţionale ale calendarului românesc. De aceea, prezentăm câteva imagini.

D. BOŢILĂ

CE-AŞ VREA?...

Aş vrea odată iubita-mi țară,
Să se ridice din somnul său
Şi, eu glas tare, să strige:
Piară Al Romîniei oricare rău!
Aş vrea dreptatea să re'nvieze
Să re'nflorească p-acest pămînt,
Şi tot romînul ca să lucreze
Pentru al țărei falnic avînt!
Aş vrea ca fala şi fericirea
Să mai umbrească patria mea!
Şi-n orice inimi să văd unirea...
Iacă, o! Doamne; iacă ce-aş vrea!

Aş vrea tiranii să nu mai fie!...
Ei să dispară ca fum în vînt!
Sau ca nisipul în vijelie,
Zvîrlit în haos dupe pămînt!
Aş vrea poporul să fie rege...
Rege odată, bietul popor!...
Ca-n lanțuri grele să nu-l mai lege
Autocratul asupritor.

Aş vrea să moară aceia care
Pentru monedă patria-şi vînd!
Să moară-n chinuri de remustrare,
Numai mustrarea să aibă-n gînd!

Aş vrea virtutea să triumfeze,
Viciul să piară de noi zdrobit!
Şi Romînia să prospereze,
Să se înalțe neamu-mi iubit!
Aş vrea iubirea să predomnească,
Să nu mai fie ură între noi!
Numele țării să strălucească!...
Țara să scape de sub nevoi!
Aş vrea, o! Doamne, să văd poporul
Zdrobind p-aceia ce-l asupresc...
Să văd acvila că-şi reia zborul
Falnic, eu neamul cel rommesc!

ALEXANDRU MACEDONSKI,
IANUARIE 1866

FATA „CU CAPRELE", ABSOLVENTĂ DE LICEU AGRICOL

Iată că se poate să munceşti în țara ta cu demnitate, fără să ajungi „servitorul europei". Deunăzi, mergând cu treburi în Curtea de Argeş, în fața bisericii Sf. Nicolae, unde se aşteaptă „la ia-mă nene", am luat o tânără care mergea până la Băiculeşti, deşi în geamul maşinii era afişat „presă", am oprit. În scurta convorbire am înțeles că femeia îmbrăcată destul de curat, fusese la piață să vândă brânză de capră. Din vorbă în vorbă, mi-a destăinuit că locuieşte la țară la Băiculeşti şi că are o familie frumoasă cu 2 copii dintre care o fată de 16 ani şi ea în clasa a 11-a la liceul agricol din Curtea de Argeş. Am rămas contrariat datorită faptului că femeia respectivă era îmbrăcată curat, iar vocabularul din discuții dovedea că este „şcolită". Unde? La liceul Curtea de Argeş şi faptul că s-a măritat de mică la țară, a rămas tot în satul natal. M-a impresionat faptul că deşi locuia la sat, era îmbrăcată „ca la Bucureşti" iar vocabularul destul de elevat cred că depăşea cu mult vocabularul unei bucureştence. În cadrul discuției i-am transmis faptul că şi în România se poate trăi dacă munceşti onorabil, destul de bine. În replică doamna respectivă care probabil avea vârsta între 35 şi 40 de ani mi-a destăinuit că laBăiculeşti, ea soțul şi copii cresc circa 60 de capre şi că până la finele anului 2015 când prim ministru era Victor Ponta, primea subvecție pentru aceste capre cu care îşi întregea existența.Plusul îl vindea pe piața din Curtea de Argeş pentru că nicio firmă particulară nu era interesată să-i achiziționeze brânza pe care o vindea la un preț de 13 lei kilogramul - destul de puțin pentru munca de a îngriji acest număr de animale. Avea şi o supărare, că acum cu noul guvern Cioloş, impus de la Bruxelle, nu a mai primit această subvenție care reprezenta pentru crescători un balon de oxigen al micii afaceri de crescător de animale, vechi în România de mii de ani.Timpul scurt cât am purtat discuția, ajungând la Băiculeşti, m-a determinat ca această femeie, o adevărată româncă, să constituie un subiect de reportaj, care să ajungă şi la Primarul Comunei Băiculeşti, Dl. Dragnea. Domnia sa revenindu-i obligația să facă demersurile la Guvern şi la Ministerul Agriculturii prin asociația comunelor din România, determinându-i pe aceşti conducători să se aplece la nevoile țăranului român şi nu doar ale fermierului care nu este român. Iată un mesaj pe care ziarul îl transmite instituțiilor statului, îl transmite prefectului de Argeş, preşedintelui Consiliului Județean şi chiar partidelor politice care se vor înfrunta începând din luna Octombrie, în lupta politică pentru ocuparea unui loc în Parlament. Poate că ar fi necesar ca actualele partide politice mari să propună pe locuri eligibile şi unii țărani cu ştiință de carte, poate ar trebui în Parlament să existe şi un reprezentant al clerului ortodox pentru că suntem o țară majoritară ortodoxă. Mai mult decât atât, cred că ar trebui ca în Parlamentul României, partidele să aibă reprezentanți ai pensionarilor, ai armatei naționale şi chiar doi trei reprezentanți ai marilor întreprinderi ale statului român, precum Electrica, Mineritul şi agricultura. Faptul că încă la sate există oameni demni care îşi câştigă existența demn, este adevărat cu greu, prin alergătură şi suferință, dovedeşte că românul are origini străvechi care niciodată nu vor fi americanizate, germanizate sau alte influențe ale unor culturi străine de națiunea română. Îmipare rău că nu am aflat numele respectivei femei şi nici fotografia sa, care merită să fie un model pentru femeia româncă de la sate.

UMOR LA REFLECTOR

☺ ☺ ☺

Pe vremea Răposatului era aşteptată cu multă nerăbdare prima oră de educație sexuală pentru cei de-a XII-a. Intră noul profesor în clasă, se face linişte şi începe ora.

-Tovarăşi, uite cum stă treaba, dragostea între o femeie şi altă femeie este imorală, între doi bărbați e caz penal, între un bărbat şi o femeie mai merge, dar cea mai importantă şi mai importantă este dragostea de partid şi despre asta vom discuta tot anul.

☺ ☺ ☺

Iar am băut aseară! Dimineața am mai găsit 100 de lei în portofel şi eram fericit. Asta până am găsit chitanța de la bancomatul din care scosesem 1500 de lei şi m-am întristat…

☺ ☺ ☺

Şeful meu a plecat în pauza de cafea pe la ora zece aşa că am profitat de ocazie şi i-am dat ceasul pe laptop cu patru ore înainte. Când s-a întors i-am zis:

- Eu plec, e deja şase.
- A, bine, zise el, ne vedem mâine.

"La naiba, a mers!" mi-am spus în timp ce săltam vesel spre casă. Mi-am petrecut toată ziua într-un mod plăcut şi am adormit fericit când deodată telefonul a sunat pe la patru şi un sfert dimineața…

- Grăbeşte-te, Sandule! Ai întârziat deja cincisprezece minute!

☺ ☺ ☺

Ionel vine acasă cu un ochi vânăt şi unul albastru. Când îl vede mamă-sa, îl întreabă:

- Ionuț, mamă, ce-ai pățit la ochişori?
- M-am jucat cu Mitică şi i-am spus glume despre Papa...
- Dar tu nu ştii că Mitică e catolic?
- Ba da, dar n-am ştiut că şi Papa este catolic!

☺ ☺ ☺

Soția către soț:

- Vrei să faci amor cu o mulatră simpatică?
- Bineînțeles.
- Atunci dă-mi bani pentru solar!

☺ ☺ ☺

Întrebare pe un forum englez:

- Cum să scap de fantomele din castel?
- Închiriați-l pentru o săptămână țiganilor români.

După 3 luni: - Cum să scap de țiganii din castel?

☺ ☺ ☺

O blondă la doctor.

- Domnişoară, vă recomand nişte ultraviolete.

Blonda răspunde:

- Abia aştept, domn' doctor! Am fost odată ultra violată şi mi-a plăcut la nebunie!

☺ ☺ ☺

O tânără la spovedanie:

- Părinte, am păcătuit cu părintele din parohia vecină!
- Fiica mea, să nu mai păcătuieşti, să iei aghiazma mare, să faci 25 de mătănii şi data viitoare aminteşte-ți că asta e parohia ta!

☺ ☺ ☺

ZIUA IMNULUI ROMÂNIEI

Ca peste tot în lume, ideea unui imn național a apărut ca o necesitate, în prima parte a secolului al IX-lea cu ocazia unor festivități organizate oficial, la care luau parte şi domnitorii României. Astfel, în anul 1862 a fost organizat un concurs public pentru imnul noului stat ce rezultase din unirea Principatelor Moldova şi Țara Românească. Concursul a fost câştigat de compozitorul Eduard Hubschi cu piesa „ Marş triumfal şi primirea steagului şi a Măriei Sale Prințul Domnitor". După aproximativ două decenii, cu prilejul încoronării Regelui Carol I, Vasile Alecsandri scria textul „Imnul Regal Român", care avea să devină Imnul de Stat al României, fiind intonat pentru prima dată în anul 1884 şi care s-a menținut până în anul 1947, la 30 decembrie. După această dată, începând cu 1948, vechiul imn a fost înlocuit cu noul imn al Republicii Populare Române, intitulat „Zdrobite cătuşe", pe versurile lui Aurel Baranga şi muzica lui Matei Socor. Acesta a fost cântat până în anul 1953, fiind înlocuit cu „Te slăvim, Românie", pe versurile lui Eugen Frunză şi Dan Deşliu şi Muzica lui Matei Socor. Textul acestui imn sublinia prietenia cu Uniunea Sovietică. Şi acesta a fost înlocuit în anul 1977 cu „Trei culori cunosc pe lume", o variantă a unui cântec patriotic al compozitorului Ciprian Porumbescu. Acest imn se referea la steagul României, cu cele trei culori dar textul fusese radical modificat, adaptat ideologiei comuniste. Şi acest imn a fost intonat până în Decembrie 1989 când a fost înlocuit cu „ Deşteaptă-te Române!". În baza articolului 12, aliniatul 3, din Constituția României, „Deşteaptă-te Române!" a devenit Imnul de Stat al României, care este alcătuit din 11 strofe, primele trei şi ultima se cântă la ocazii festive, iar prin Legea nr.99, din 26 mai 1998, ziua de 29 iulie a fost proclamată Ziua Imnului Național. Potrivit documentelor vremii, la 29 iulie 2016 se împlinesc 168 de ani de când s-a intonat oficial, pentru prima dată, în cadrul unei manifestări care a avut loc în Parcul Zăvoi din Municipiul Râmnicu Vâlcea, cântecul revoluționar „Deşteaptă-te Române". Poezia „Un răsunet", cunoscută sub numele „Deşteaptă-te române", a avut un mare ecou în Ardealul oprimat şi a atras după sine creşterea prestigiului lui Andrei Mureşanu în acea vreme, Eminescu văzând în el un preot al deşteptării noastre. Poezia, reprezentând culmea creației poetice a lui Andrei Mureşanu, are ca idee poetică de bază lupta pentru libertate şi unitate națională a întregului nostru popor. Alcătuită din 11 strofe, poezia impresionează prin tonul solemn, profetic şi prin patosul chemării la luptă. Ca expresie, cele trei idei - libertate, unitate, luptă - sunt redate prin cuvinte cheie - deşteptare, somn, moarte, duşmani, frați - cât şi prin simboluri de mari figuri istorice - Mihai, Ştefan, Corvin - demnitari luminați din cele trei provincii. Imnul este construit dintr - o serie de îndemnuri prin care românii trebuie să lupte pentru a croi o soartă mai bună. Autorul subliniază dorința arzătoare a românilor de a duce mai departe idealul de libertate şi unitate națională. Din cuprinsul poeziei rezultă faptul că românii, pătrunşi în suflet, jură să împlinească visul de unire nerealizat la Milcov şi Carpați, Patria devenind simbolul mamei care cere fiilor să treacă prin foc şi sabie pentru realizarea Unirii. Poetul îi îndeamnă pe românii din cele patru zări să fie uniți în cuget şi simțiri. Poezia a fost supranumită de Nicolae Bălcescu „Marseilleza românilor" pentru că secolul 19 este deşteptarea naționalității române din Ardeal, după un somn greu dintr-un jug ce o împovăra de sute de ani. Prima înregistrare s-a făcut pe disc, în 1900, în S.U.A., în interpretarea solistului Alexandru Pascu. Abia în anul 1910, fanfara Batalionului 2 Pionieri din Bucureşti reunită cu fanfara Regimentului Ştefan cel Mare din Iaşi au realizat cea dintâi înregistrare instrumentală. In acelaşi an, corul „Ion Vidiu" din Lugoj a înregistrat pentru prima dată pe disc varianta corală. Titlul „Deşteaptă-te române" este în acelaşi timp social şi național. Social deoarece îndeamnă permanent la speranță într-o lume nouă, mai dreaptă cu noi românii, național, deoarece alătură îndemnul la deşteptare națională, amintirii trecutului plin de eroism al neamului românesc şi mândriei de a fi român. Imnul național vorbeşte despre originea noastră latină şi mândria descendenței din daci şi romani prin câteva nume definitorii de conducători - Minai, Ştefan, Corvin. Imnul național vorbeşte despre fraternitate, unitate, despre limba română şi credința creştină. Aceste lucruri sunt sfinte pentru noi românii şi nu trebuie să cadă niciodată în superficial şi formal. Esențele poporului nostru sunt strânse în strofele imnului național. Să le respectăm, pentru că nu este vorba doar de trecutul nostru, nu este vorba despre o colecție de muzeu, este vorba despre viitorul nostru, despre identitatea noastră într-o lume cu valori din ce în ce mai difuze. Deşi poet minor, Andrei Mureşanu a creat un text care în lirica românească se numără printre capodopere. Prin această poezie, el intră în galeria marilor spirite reprezentative ale literaturii române de la 1848, în galeria celor mai autentici poeți. Mureşanu inaugurează o trăsătură majoră a poeziei transilvane. Poezia „Deşteaptă-te române!" a devenit un „cântec care ne-a însoțit istoria" de la 1848 până la Revoluția din Decembrie 1989.

MĂRĂŞEŞTI - 6 AUGUST 1917, 99 DE ANI DE LA MAREA BĂTĂLIE

Primul Război Mondial, declanşat în anul 1914, a găsit țara noastră aliată Germaniei şi Austro - Ungariei. In şedința Consiliului de coroană din 3 august 1914 s-a luat hotărârea ca România să rămână neutră. In acel moment exista o mare dorință de eliberare a teritoriilor româneşti de sub ocupația străină. Urmare a presiunii interne a Curentului Unității Naționale, reprezentat de IC. Brătianu, Tache Ionescu, Nicolae Filimon cât şi a unor presiuni externe, guvernul României, în luna august 1916 a declarat război Austro - Ungariei. După câteva succese inițiale, cât şi a multor înfrângeri grele pe diferite fronturi, armata română a intrat în refacere pe perioada ianuarie - iunie 1917, timp în care au fost organizate armatele 1 şi 2 cuprinzând 15 divizii de infanterie, două de cavalerie, patru regimente de artilerie grea şi 12 escadrile de aviație. La organizarea unităților militare române şi-a adus contribuția şi misiunea militară franceză condusă de generalul Berthelot. În perioada aceea frontul român era stabilit pe văile Caşinului, Şuşiței şi Putnei, poziție importantă strategică, completând, spre munții Carpați, linia de fortificație Focşani - Nămoloasa - Galați. În a doua jumătate a lunii iulie 1917, inamicul, cu forțe puternice, sub comanda generalului Makensen, specialist în operațiuni de străpungere, fiind caracterizat drept „spărgătorul de fronturi" a declanşat ofensiva cu scopul de străpungere a frontului şi prin exploatarea acestuia, ocuparea Moldovei şi scoaterea României din război. După aproape 14 zile de lupte grele, între 26 iulie şi 6 august 1917 armata română a respins puternica ofensivă a armatei Germane. În cursul acestei bătălii, cea mai mare de pe frontul românesc din tot cursul războiului, armata română condusă de generalul Eremia Grigorescu, a repurtat una din cele mai strălucite izbânzi. Cele mai dramatice momente ale marii bătălii de la Mărăşeşti au fost luptele de pe platoul Muncelului, în 5 august 1917 şi de la Răzoarele, din 6 august 1917, unde a căzut eroic întreaga companie de mitraliere, comandată de căpitanul Grigore Ignat. Au urmat bătălia de la Oituz, cu atacul Cireşoarei şi lupta de la Coşna, care s-au încheiat victorios pentru armata română şi au dejucat planul strategic al inamicului pe frontul românesc. La Mărăşeşti, unde pământul s-a cutremurat sub loviturile de tun şi văzduhul s-a întunecat de fumul prafului de puşcă, s-au înfruntat forța şi trufia duşmanului cu dragostea de țară şi vitejia românilor. Acolo unde a fost dată deviza „Pe aici nu se trece!", devenită un legământ pentru toți românii, acolo pe câmpia Mărăşeştilor, armata română a reuşit ca la 6 august 1917 să salveze ființa noastră națională. În memoria celor peste 21 000 militari căzuți la datorie pe câmpul de luptă, s-a ridicat Mausoleul de Granit, pe frontispiciul căruia stau scrise cuvintele. „ÎNTRU SLAVA EROILOR NEAMULUI". În acest mausoleu se odihnesc osemintele a 10 000 de ostaşi şi cadre militare, alături de cele ale generalului Eremia Grigorescu. Acesta i-a condus în luptă spre victorie şi ca o ultimă dorință a spus: „Cer ca trupul meu să fíe înhumat la Mărăşeşti, lângă cei căzuți acolo pentru apărarea independenței şi libertății patriei, la locul care va reprezenta întotdeauna simbolul nepieritor al eroismului românesc". În amintirea acestor eroi ai României, Asociația Veteranilor de Război argeşeni şi musceleni în colaborare cu Asociațiile "Cultul Eroilor" şi a Cadrelor Militare în Rezervă şi în Retragere, în pelerinajul organizat pentru cinstirea eroilor Diviziei a 3-a Piteşti căzuți în cel de-al Doilea Război Mondial în zona Iaşi - Chişinău, a poposit şi la Mărăşeşti unde a depus o coroană de flori şi a aprins candele în memoria acestora. Nu trebuie uitat că aici, în zona Mărăşeştilor, cândva existau tranşee, s-au jertfit vieți pe câmpia însângerată iar azi cresc flori şi grâne iar localnicii culeg roadele verilor şi toamnelor noastre bogate, roadele muncii de acum şi deopotrivă ale zbuciumului ostăşesc de atunci, cumplit şi măreț. Mărăşeşti constituie simbolul eroismului românesc, dovedit cu prisosință în august 1917. Fie ca pământul țării ce le-a fost leagăn, stropit cu sângele lor şi lacrimile noastre, să le fie în veci uşor.

PAGINĂ REALIZATĂ DE PREŞEDINTE A.N.V.R. - FILIALA ARGEŞ GL.MR.(RTR) STAN MARIN NIŢU

ŞTIAŢI CĂ ÎN ARGEŞ EXISTĂ ANSAMBLUL DE ELEVI „PĂSTORAŞII CORBILOR CORBI“?

Având o treabă la firma Faraon din centrul municipiului Piteşti, patronul acestei firme, ştiind că sunt jurnalist, mi-a dat o informaţie turistică care într-adevăr m-a făcut fericit pentru următoarele ore din zi. Mi-a prezentat o fotografie a unui ansamblu din comuna Corbi, judeţul Argeş, în care sunt prezentate figurile „total româneşti" ale unor copii „eminamente" trăiţi în zona colinară a judeţului, toţi purtând tradiţionale costume vechi din zona respectivă. Patronul de la Faraon, şi el un împătimit al românismului şi al tradiţiilor strămoşeşti care nu trebuie să moară şi care avem obligaţia morală să le conservăm chiar cu preţul vieţii, nea prezentat o scurtă poveste a existenţei acestui ansamblu coral. Era într-o duminică, stătea împreună cu ginerele său pe scările în care se aflǎ sediul societăţii Faraon care se ocupă cu imprimante, scanere, etc... Am fost impresionat atunci când, grupul de copii, venind probabil de la teatru, s-a apropiat de locul unde se afla. În consecinţă, i-a rugat pe copii şi pe însoţitor să facă o poză împreună cu el, pe scările de intrare ale SC FARAON, ceea ce s-a şi întâmplat. Drept preţuire, pentru strădania copiilor ca în zile de duminică să facă un lucru util pentru societate, prezentând un program artistic, a luat iniţiativa să dăruiască şcolii generale din Corbi, locul unde se află şi importantul obiectiv turistic „Mânăstirea Corbii de Piatră", un scaner pentru şcoală, şi promisiunea că va mai veni în cadrul şcolii Corbi, ori de câte ori va simţi nevoia să-şi încânte sufletul cu minunea portului tradiţional românesc. Aproape că a vărsat o lacrimă, amintindu-şi că aşa a cunoscut-o pe bunica şi pe străbunica lui, pe care şi acum, încă o mai iubeşte, datorită poveţelor primite: să fie cinstit şi drept, să fie muncitor şi gospodar, să fie un bun român şi să-şi iubească ţara. Drept urmare, mi-a înmânat o fotografie făcută de patronul de la FARAON, în mijlocul ansamblului de la Corbi. Că este puţin sau mult, doar Dumnezeu din Cer poate aprecia. În schimb, este sigur că românismul, tradiţia milenară a dacilor, portul şi cântecul străvechi nu vor muri niciodată, cu toate vicisitudinile la care este supus acest popor în ultimii 15 ani.

D. BOŢILĂ

Moaşa satului- simbolul trăiniciei satului românesc

A MURIT „MOAŞA VIORICA“!

Satul Cârceni pierdut în negura vremii, rămâne un simbol

Poate că generaţia actuală mă va întreba motivul pentru care ziarul a considerat faptul că „moaşa satului" – simbol al trăiniciei satului românesc, reprezintă într-adevăr un personaj important în istoria milenară a satului „daco-românesc". Zilele trecute, a trecut în nefiinţă, unul din ultimii absolvenţi ai fostei şcoli de moaşe de pe lângă Spitalul Cantacuzino din Bucureşti. Unul dintre multiplele merite ale aşa-mult-hulitului sistem comunist, l-a constituit după abdicarea regelui, acordarea atenăiei regimului către satul românesc nebăgat în seamă de fostul regim de dreapta conservator. În 1948, statul, a înfiinţat şcoala de moaşe în care timp de doi ani, 1948-1949, cca. 300 de fete din mediul sătesc şi chiar de la unele oraşe, au primit calificarea de moaşe. Moaşa Viorica din satul Cârceni, judeţul Mehedinţi, a fost una dintre ele, iar aşa cum era obiceiul, s-a întors în satul natal, deşi avea posibilitatea să rămână moaşă într-un spital mare din Bucureşti. Avea doar 19 ani, trebuind să ia în piept treburile unei gospodării rămase după decesul părinţilor, dar şi să lupte cu mentalitatea statuată timp de secole, cu „moaşele tradiţionale", fără ştiinţă de carte. Totuşi, trebuie menţionat, că aceste moaşe din rândul femeilor mai isteţe din satul românesc, timp de secole, sau poate chiar milenii, au „moşit" generaţii întregi de copii născuţi în condiţii vitrege, uneori chiar la marginea lanurilor de porumb sau grâu unde munceau până când le venea sorocul. Sigur este faptul că deşi moaşa Viorica era de-a lor, a fost privită în primul rând cu invidie, chiar de unele moaşe din partea locului, unele chiar rude de-ale ei. Aşa că, moaşa Viorica, a trebuit să facă faţă unor greutăţi locale şi a unora medicale. Începând cu anul 1950, moaşele comunale erau arondate pe lângă un spital, aflându-se de cele mai mule ori, la distanţe de 30-40 km. Moaşa Vioroca a avut norocul să fie arondată la Spitalul orăşenesc Strehaia, al cărui doctor, timp de 40-50 de ani, a fost dr. Bratiloveanu. Era singurul doctor. El consulta, el punea diagnosticul, el opera, toate operaţiile posibile fără niciun fel de aparat, ci doar cu un sanitar anestezist. Aceasta era situaţia medicală a satului românesc pe care generaţia actuală nu are voie să o uite. În aceeaşi perioadă, la sate, pentru prima dată, a apărut tratamentul cu penicilină care a salvat de la moarte mulţi cetăţeni. Moaşa Viorica i-a fost arondată unele sate de pe pârâul Sabar, care mergea printre dealurile lui Tiribentea, parcurgea satul Cârceni în care se adăpostea haiducul Jianu, care acţiona în pădurile de pe „faţa Motrului". Pentru memorie, amintim că şi în prezent, mai trăiesc în satul Cârceni descendenţi ai haiducului Jianu, printre ei numărându-se: Alecu Jianu, un boier scăpătat apropiat de ţărani, care avea o fată rămasă nemăritată care a decedat la vârsta de peste 80 de ani. Apoi, sunt prezenţi stră-stră-nepoţii lui Mielu Jianu, aşa cum îmi amintesc, şi care păstrează pentru eternitate numele Jianului, un luptător pentru dreptate, unul dintre pandurii lui Tudor Vladimirescu. Moaşa Viorica avea, în afară de satul Cârceni, pe Valea Şuşiţei, satele Grozeşti, Şuşiţa, Păsărani până la graniţa cu judeţul Gorj, o distanţă de aproape 15 km.

Zi şi noapte, la post pentru „moşitul copiilor"

Trebuie amintit că în acea perioadă nu existau servicii precum Smurd, salvare sau 112. Toată activitatea medicală era în sarcina Moaşei comunale, în condiţiile în care atribuţiunile sale erau să asiste şi să ajute pe tinerele femei cărora le venise sorocul să dea societăţii copii sănătoşi. Sigur că femeile, în această zonă, nu năşteau în fiecare zi, dar la 2-3 zile era obligatoriu să aibă un caz de naşteri. Cetăţenii o chemau pe moaşă de acasă, la orice oră din zi şi din noapte, o duceau cu carul cu boi, pentru că nu existau cai în zonă. Iar dacă era mai în aproape, moaşa şi însoţitorul alergau în noapte, indiferent dacă era ploaie, viscol sau zăpadă. Instrumentele moaşei erau doar mâinile sale care ştiau să apuce copilul, să o încurajeze pe tânăra mămică şi să-i aplice masajul care niciodată nu dădea greş. Facem precizarea că în viaţa de peste 60 ani de moşit, niciodată n-a avut niciun deces sau eşec la naşterea copilului. Un lucru deosebit de important pentru perioada actuală, moaşa nu primea niciun leu, se mulţumea cu salariul acordat de stat, ci doar gloria locală că i se spunea de toţi „moşica", era suficient pentru ea. Sigur că, la anumite sărbători, mamele veneau cu „plocoane" care în prezent se cheamă „dare de mită". Şi toată lumea era mulţumită. Acum câteva zile, la împlinirea vârstei de 88 de ani, moaşa Viorica s-a stins din viaţă, datorită unei simple şi banale pneumonie, cu toată salvarea şi ştiinţa medicală de la Spitalul Judeţean Turnu Severin. A fost internată la secţia de cardiologie şi după o săptămână a trimis-o acasă, medicul externând-o, pe motiv că nu are ce să îi mai facă. A revenit la câteva zile, la acelaşi spital, de această dată punându-i un diagnostic corect de pneumopatie. Dumnezeu a dorit ca ea, care a salvat de la moarte mulţi copii şi maturi, de această dată, ea să nu poată fi salvată, deşi era în puterea creaţiei, lucrând până în ultimile zile de viaţă în gospodăria proprie. Moaşa Viorcia a reprezentat pentru comunitate un exemplu de hărnicie şi devotament, iar la înmormântarea ei a participat aproape tot satul, chiar din satele învecinate. Moaşa Viorica a murit. Odată cu ea a murit şi simbolul moşitului în satul românesc, care în decursul secolelor a dat importanţi bărbaţi de stat, a dat soldaţi care şi-au dat viaţa pentru ţară. Poate că ar trebui o menţiune pentru profesorii, doctori de la Spitalul Colţea, care sigur nu mai trăiesc de foarte mulţi ani şi care s-au străduit şi au pregătit „moaşa satului românesc", din rândul cărora a apărut şi moaşa Viorica.

DUMITRU CÂRCENI

NOI APARIŢII EDITORIALE

O MATEMATICIANĂ LA IZVOARELE POEZIEI

Deşi sunt mai rare cazurile de matematicieni ori informaticieni care cultivă poezia, întâlnim, totuşi, în lirica românească actuală, câteva nume cu rezonanţă de statornicie: Vilia Banta, membră U.S.R, autoare a nouă volume de versuri, bine primite de critica literară şi de confraţi; academicianul Gheorghe Păun, de-asemenea membru USR, care semnează cu succes volume de poezie, proză, eseuri şi critică literară - şi conduce Revista „Curtea de la Argeş" şi, iată acum! - se iveşte la porţile consacrării Emilia Dănescu, matematiciană şi cercetătoare la Institutul de Tehnică de Calcul, Bucureşti şi informaticiană la Banca Naţională a României, semnatara a trei cărţi de poezie: „Zestrea toamnei", „Recurs la memoria nopţii" şi „Odihna pietrei" - dintre care ultima tipărită în anul 2015, la Editura Ştef (D/A, corn. S.R.L), Drobeta Turnu Severin. Prefaţatorul cărţii, criticul literar Lucian Gruia remarca faptul că: „Odihna pietrei reprezintă pentru autoare, în arderea etapelor, Drumul Damascului. Cu acest volum de versuri poeta Emilia Dănescu descoperă adevărata poezie şi îşi definitivează stilul propriu" (p.7). Din scurta notă bio-bibliografică şi câteva păreri critice, aflate la sfârşitul cărţii, reiese că autoare are câteva activităţi lăudabile şi în domeniul literar: este director de comunicare şi imagine la „Grup Media Singur - Alianţa Artelor", din Târgovişte , redactor la revistele „Climate literare" şi „Impact cultural" - ambele din acelaşi municipiu; a primit mai multe premii şi diplome, a fost inclusă în câteva antologii - şi alte astfel de podoabe laudative, prin care un autor începător vrea să ne impresioneze - dar, din punctul meu de vedere, adevăratul drum al poetului începe cu tipărirea primului său volum de autor, şi cele câteva care urmează, pentru a-mi da seama de treptele parcurse, de drumul său spre consacrare. Cartea „Odihna pietrei" sugerează o elaborare tematică aparte, pornind de la statornicia acestei materii dure, din care sunt sculptate zeiţele şi eroii de legende ori de basme; sugestiv: creaţia literară, talentul şi valoarea volumului tind spre această statornicie, sugerată prin titlu: „Lângă o piatră/ un castel de nisip am înălţat./ Cu tălpile goale/ am dansat împrejuru-le.../ Eram doi" (Contopiţi, p. 50). Deşi impresionantele lumini, din care se va înălţa castelul cuvintelor, sunt: iubirea, creaţia şi trecerea timpului, fiecare poet le percepe în felul său! în accepţiunea poetei-matematician, iubirea ne apare ca o comuniune de sentimente reciproce, care-i înalţă pe cei doi parteneri: „El mă citea...ştiu.../ Pentru el eram/ o carte nesfârşită.// ... (Cercu/ în rostogolire, p. 42). Creaţia ni se prezintă în hainele de sărbătoare, puţin încifrate, ale unei cercetătoare de suflete, sistematizându-şi astfel sentimentele: „O zi însorită/ se înfăşură/ molatic peste/ umerii noştri. (...)// (Fantezie, p. 77). Iar timpul este cronometrul care ne marchează constant existenţa, îndemnându-ne la responsabilitate: „Jumătate de viaţă/ este o jumătate./ Cealaltă/ este o altă jumătate./ Visăm, trăim..." (La final, p.100/). Apoi, poeta revine la paralela dintre creaţia artistică şi statornicia pietrei, oarecum îmblânzită, umanizată: „Te-am scris pe pietre, pe nisip/ şi scoici,/ cu ochii zorilor de zi/ abia mijindu-mi înspre/ soarele răsare... (...)// (Cartea mea, p. 110). La acest succes, trebuie să mai remarcăm cele câteva desene (sculpturi în piatră, cu dalta cuvintelor!) ale lui Emilian Iachimovski, care se îmbină armonios cu expresivitatea poeziilor, dându-ne certitudinea că am citit cu plăcere gândurile şi sentimentele unei poete adevărate.

UN POET TALENTAT ŞI DE PERSPECTIVĂ

Mărturisesc cu emoţie că poetul Victor Pencu, din comuna Buturugeni, satul Gâşteşti, judeţul Giurgiu, care mi-a încredinţat un manuscris, pentru a-l tipări la Editura Arefeana, m-a impresionat în mod deosebit prin frumuseţea versurilor sale, însoţite de-o modestie aleasă.Criticul literar Aureliu Goci, care îl cunoaşte încă din tinereţe, apreciindu-i constant evoluţia - şi a scris prefaţa acestui volum, îl aseamănă cu Nichita Stănescu pe acest liric de excepţie „pierdut în ceaţa Codrilor Vlăsiei", nepot al lui Ni-chifor Crainic, iar Elena Cătunescu îl numeşte (pe silabe, pentru a fi mai evidentă părerea ei) un poet ex-cep-ţio-nal! Recunosc că am avansat greu în lectura acestor versuri, sugestive, ascunse printre sensuri multiple, uneori aluzive, oscilând între un ton modern şi altul clasic, tradiţional -curgând ca un râu domol de câmpie - fără titluri şi fără punctuaţie lămuritoare; doar ici-colo câte o virgulă sau trei puncte de suspensie. Eram martorul spiritual al unei revărsări strălucitoare de lumină, alunecând direct din sufletul său însorit: „în zori pe sub castanii seculari/ Zăresc o umbră, o floare/ O Ană/ Melancolică tandră zveltă/ Acolo în incinta vieţii şi/ A morţii/ Ducând lumina/ Unei iubiri// (p 11). Iubirea şi credinţa, germinaţia cuvintelor şi rodnicia naturii, bucuriile inimii şi zborul sufletului - într-o continuă autodepăşire, reflectată într-o firească împletire: „Timpul se izbeşte de mâna ta/ Şi ea se umple de maci/ Trupul tău se umple de răni cântătoare/ De suflet se leagă simbolul/ Pietrei devenită aripă/ De aripă se leagă/ Proba sângelui/ Subteran" (p. 23). Apoi, neaşteptat, urcuşuri în abstract: „A cetii din dragoste de marmura virgină./ Trăim vremea pisată pe pulpe de fete mari când în/ Voia norocului fluvii albastre cuibărite sub poduri de/ Piatră îmbătrânesc/ Şi noi/ Şi casele din Gâşteşti/ într-o ramă usturătoare din lemn de alun." (p. 67). E greu să rosteşti cuvinte frumoase despre alte cuvinte mai frumoase ca ale tale! Victor Pencu vine parcă dintr-o lume lirică redescoperită; el pare unic şi neegalat - şi totuşi, atât de firesc - rodind din această izolare dorită. în alte vremuri, versurile sale ar străluci pe prima pagină a celor mai bune reviste literare. Speranţa nu moare niciodată... Nu ştim ce viitor îl va întâmpina!

UN CRONICAR DE LUMINĂ: GEO CĂLUGĂRU, „CUVINTELE - VEŞMÂNT PENTRU MAREA TRECERE“, EDITURA RAWEXCOMS

Până la data publicării acestei cărţi, cu un nume atât de inspirat - „Cuvintele - veşmânt pentru marea trecere", Geo CĂLUGĂRU a mai tipărit încă 20 de volume de literatură pentru copii, versuri, evocări literare, studii istorice, eseuri şi altele, între care amintim: „Era o frunză", „Focul pământului", „Prinţul năzuros", „Vânare de vânt", „Anotimpul iertării", „Ţara lui Talmeş-Balmeş", „Clipa singurătăţii", „Remember Ioan Tecşa", „Capricii", „Confesiunile unui terorist", „Femeie fluture de floare", „Farmecul luminii". „Itinerar cultural actual", „Răsfrângeri lirice", „Sfinte firi vizionare. Monografie literar-istorică", „Curcubeul autografelor". Profesor de Limba şi literatura română, la o şcoală din judeţul Ilfov, promovat apoi la Casa de cultură a M.A.I., ca director adjunct al bibliotecii, apoi ca redactor la Secţia culturală a revistelor „Pentru Patrie" şi „Poliţia Română", el a organizat sute de lansări de carte, simpozioane, mese rotunde, medalioane literare aniversare, dedicate unor mari scriitori ca: Nichita Stănescu, Radu Cârneci, Fănuş Neagu, Nicolae Dragos, Ion Rotaru, Victor Crăciun şi alţii. A colaborat cu materiale diverse la „Viaţa Românească", „Contemporanul", „Pentru Patrie", „Paradox", „Revista jandarmeriei" şi altele. A condus cenaclul literar Ioan Tecşa, din cadrul Casei de cultură M.A.I, mutându-şi apoi activitatea în cadrul Centrul Socio-Cultural „Jean-Louis Calderón", din cadrul sectorului doi al capitalei, conducând mai departe acelaşi colectiv de entuziaşti şi statornici, sub denumirea „Ociavian Goga", unde funcţionează şi acum - cu succes - organizând atât de multe manifestări complexe, lansări de carte, spectacole omagial - literare, recitaluri poetice, expuneri în apărarea limbii literare corecte, evocări ale marilor personalităţi ale trecutului, încât îl pot considera un fel de seismograf al vieţii culturale din Capitală. O parte dintre prezentările sale au fost tipărite în diferite reviste, dintre care deja am amintit câteva; altele au rămas ca simple cosemnări în arhiva personală a acestui cronicar al prezentului, aşteptându-şi rândul în năvală de impresii şi informare. Dar iată că un prim volum, de peste 300 de pagini, reunind o parte din bogata sa experienţă, necesară şi celorlalţi, a apărut, de curând, la editura RawexComs, condusă cu multă competenţă şi dăruire de doamna Raluca Tudor, prietena multor scriitori dotaţi, dar săraci, pe care-i ajută să-şi vadă visul împlinit, prin dăruire şi generozitate. E greu să te pronunţi despre această carte bogată în imagini, fapte şi chipuri, tocmai fiindcă nu are un plan anume de desfăşurare, ci înmagazinează materiale din prima parte a activităţii sale, în curgerea lentă a timpului printre cuvinte; ori, mai bine zis, a cuvintelor, ca nişte frunze plutitoare pé\,pa albastră a trecerii. Dar cât de mare importanţă psihologică poate avea pentru autorii prezentaţi aici o astfel de carte!

PAGINĂ REALIZATĂ DE ION. C ŞTEFAN

Bravos Românie! Cine ai fost... şi ce ai ajuns!

ROMÂNIA CONDUSĂ DE MINORITATEA MAGHIARĂ ŞI GERMANĂ

(urmare din pagina 10)

Doar că acestea, deşi sunt multe, cele două secţii mai închid ochii. Că aşa o reprezintă situaţia, prezentăm chiar public modul în care cele două secţii de procurori şi judecători au închis ochii la erori grave din partea acestor două secţii. Se pare că am extins prea mult „frăţia" dintre cele două minorităţi, cea germană şi maghiară. Cert este că, la cel mai înalt nivel, ca o concluzie, puterile în stat, cea executivă şi cea judecătorească, (1/3 din puteri), conduc România după bunul plac al acestora. În numărul viitor, vom prezenta detaliat modul cum înţelegem să justificăm în faţa opiniei publice, în virtutea prevederilor constituţionale, prevăzute de art.31 – „Dreptul la informaţie", precum şi art.30- „Libertatea de exprimare" şi chiar în virtutea celor câteva articole din Constituţie, respectiv art.131, art.132, art.133, pe care nici domnul preşedinte Iohannis, nici doamna procuror şef Kovesi nu le poate infirma. Până atunci, vorba comentatorului de la Europa Liberă a anilor 1970-1989 „Să auzim numai de bine", cu toate că binele la români nu va mai veni. Spunem acest lucru, pentru că dacă în perioada 1920-1945, respectiv 25 de ani, România a avut o singură perioadă de puternică recesiune, cea din jurul anului 1933. Iar acum, în doar 7-8 ani, începând cu 2009 şi până în 2016, deja România are singura din Europa, două perioade de recesiune economică şi umanitară. Şi toate acestea, pe timpul conducerii Partidului Popular European, cu reprezentanţii săi din România, ţara noastră a avut cu o scurtă perioadă de timp de înflorire, doar recesiune şi lipsuri. Atunci, ne punem întrebarea: „de ce românii îl mai acceptă pe domnul Iohannis ca preşedinte, dacă nu este capabil să respecte Constituţia, cu precădere la art.42-nivelul de trai"? Păi domniile lor nu se uită la televizor? Au orbul găinilor văzând feţele distruse de suferinţă a cetăţenilor care au munict ca fabricile să producă pentru ei şi nu pentru ţările din UE?

(continuare în numărul viitor)

DUMITRU CÂRCENI

CONSTANTIN DOBROGEANU-GHEREA, PĂRINTE AL SOCIAL-DEMOCRAŢIEI ROMÂNEŞTI

Constantin Dobrogeanu-Gherea s-a născut 21 mai 1855 în satul Slavianka, Ekaterinoslav, Imperiul Rus, astăzi Ucraina – decedat la 7 mai 1920 la Bucureşti. A fost un scriitor şi fruntaş socialist român de origine evreiască. Numele lui real era Solomon Katz, în limba ucraineană Mihail Nikitici Kass.

Biografie

A fost unul dintre membrii marcanţi ai Partidul Social Democrat Român, un critic literar prodigios, cunoscut pentru polemica sa cu Titu Maiorescu. Acesta susţinea ideea artei pentru artă, în timp ce Constantin Dobrogeanu-Gherea era adeptul teoriei artei cu tendinţă. Lev Troţki îi face un portret special: "Printre miniştrii, diplomaţii sau prefecţii din România, nu puţini sunt cei care au învăţat alfabetul politic de la Gherea. Din fericire ei nu sunt singuri. Din 1890, Gherea a condus prima generaţie de muncitori socialişti români spre învăţăturile marxismului. Gherea şi Rakovsky au fost primii care au îndreptat Partidele socialiste spre Revoluţia din Rusia şi au iniţiat un nou tip de partid socialist" . Prin lucrarea sa Neoiobăgia, devine unul dintre părinţii sociologiei din România. Fiul său, Alexandru Dobrogeanu-Gherea, este unul dintre membrii fondatori ai Partidului Comunist Român.

Opera literară

În cele trei volume de studii critice publicate i se reţine meritul de a fi introdus critica de analiză în literatura română, după modele franceze, critica practicată de Titu Maiorescu fiind caracterizată de unii critici actuali drept judecătorească. A fost influenţat de contactul său cu literatura rusă, a comparat spre exemplu proza de analiză a lui Caragiale O făclie de Paşte cu romanele luiFiodor Dostoievski. A fost un adept al narodnicismului şi un precursor alsămănătorismului, jucând, totodată, un rol activ în mişcarea poporanistă. A deţinut în proprietate restaurantul gării din Ploieşti, fapt ce îi dădea prilejul lui Titu Maiorescu să lanseze ironii la adresa competenţelor sale critice, spunând că lui Gherea îi reuşesc mai bine sandvişurile decât articolele de critică literară, în timp ce Hasdeu, cu umorul său binecunoscut, spunea cămâncarea de la restaurantul criticului Gherea era "mai presus de orice critică". A fost unul din apropiaţii lui Ion Luca Caragiale şi a scris un articol foarte incitant în care a încercat să stabilească posibilele cauze sociale ale pesimismului lui Mihai Eminescu, acesta fiind unul din primele studii de receptare ale operei marelui poet. El poate fi considerat un precursor al criticii sociologice. Articolul său fundamental, o veritabilă „ars poetica" a criticii literare, rămâne „Asupra criticii". Principalele studii politice şi sociale pe care Dobrogeanu Gherea le-a adâncit se referă la lucrarea de importanţă deosebită pentru România, intitulată „Neoiobăgia"-un studiu important privind problema agrară a României, apărută în anul 1910. A prezentat cel puţin 10 lucrări ştiinţifice cu un profil al unei critici virulente privind societatea românească în perioada 1900-1916. Printre lucrările importante amintim: „Personalitatea şi morala în artă", „Tendenţionismul şi Tezismul în artă", „Decepţionismul în literatura română", „Cauzele pesimismului în literatură şi viaţă", „Idealurile sociale şi arta asupra mişcării literare şi ştiinţifice ", precum şi „Munca creeatoare şi munca exerciţiu".

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 323 DIN 16-30 MAI 2016

CAPTAREA IMPORTANTELOR IZVOARE ÎN SATELE BASCOVENE - O REALIZARE DE SUFLET A PRIMARULUI GHEORGHE STANCU

Apa este sursa vieţii pe pământ. Acest lucru este şi viziunea primarului Gheorghe Stancu care la întrebarea jurnalistului ne-a răspuns: „ca să răspund la întrebarea pertinentă a jurnalistului, pot spune că în activitatea mea de primar de peste 20 de ani, problema aducţiunii cu apă şi captarea unor izvoare de la pânza de apă freatică, a fost preocuparea mea de căpetenie. De aceea, prima preocupare la începuturile mandatelor, a fost cea de aducerea apei la toate gospodăriile de pe raza localităţii. Sigur că aceasta a fost deosebit de greu, care a necesitat deplasări numeroase, în vederea promovării unor fonduri locale şi Europene, fără de care dorinţa ramânea doar o iluzie. Alegerile au trecut şi nu am făcut o preocupare pentru ca să promovez spre ştiinţa majorităţii cetăţenilor această problemă. Acum, când încep o nouă perioadă a unui nou mandat, avându-l alături pe viceprimarul nou ales din rândul consilierilor locali, pot spune că deşi este la început de mandat, eforturile mele având sprijinul Consiliului Local, este aceea de a aborda o nouă şi importantă problemă, aceea privind promovarea turismului în Bascov. De aceea, l-am împuternicit pe viceprimar să-l conducă pe jurnalist şi să-i arate locurile în care au fost amplasate cele 6 izvoare de pe teritoriul comunei Bascov”.

Bascovul are nevoie de o nouă abordare a promovării turismului

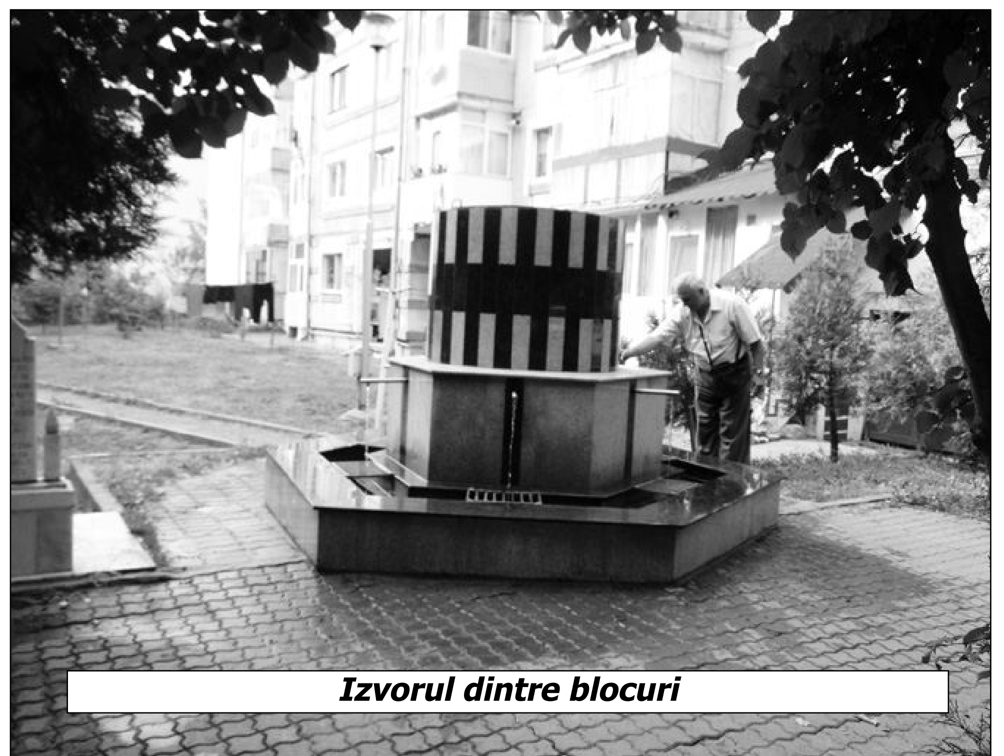
Bascovul este una dintre cele mai mari comune din Argeş şi probabil chiar din România, pe teritoriul său locuind aproape 12.000 de cetăţeni. În aceste condiţii, dezvoltarea ulterioară a localităţii, la care rolul cel mai important l-a avut primarul gheorghe Stancu, prin viziunea şi strădania sa, în vederea reducerii decalajului dintre satul tradiţional Bascov şi oraşul Piteşti. Dacă acum 20 de ani aproape mâncai o pâine până ajungeai la fosta fabrică de cauciuc, în prezent comuna Bascov se angrenează perfect cu arhitectura şi modul de viaţă orăşănesc. Bascovul dipune de cca. 1500 până la 2000 de cetăţeni care locuiesc în blocurile din Bascov. Datorită acestui lucru, primarul şi Consiliul local, au avut în vedere urbanizarea traiului locuitorilor acestora, prin câteva obiective importante. Este vorba de edificarea Centrului Cultural, grădiniţa şi centrul de zi pentru copii, modernizarea aleilor

(continuare in pagina 24)

Izvorul de la troiţă

Izvorul din cartierul Lunca

Izvorul dintre blocuri

Publicaţia „România Muncitoare” există

ROMÂNI, TREZIŢI-VĂ!

Victoria în alegerile prezidenţiale din 16.11.2014 a lui Klaus Iohannis, depăşeşte puterea de analiză a românilor de rând. Adevărul îl pot descifra numai analiştii politici şi militari. Mulţi spun că în seara de 16.11.2014, românii şi-au ales un nou preşedinte, dar realitatea este că “gruparea” pro-rusă Iliescu-Voiculescu care a condus România până la 16.11.2014 a fost înlocuită de “gruparea” pro-germană Băsescu-Iohannis. Pentru a trage această concluzie, trebuie să începem cu începutul acestei “istorii triste” a poporului român. Distrugerea sistemului socialist din ţările europene şi a URSS a avut la bază: a) lupta dintre capitalism şi socialism; b) lupta catolicismului împotriva ortodoxismului şi a musulmanilor; c) lupta dintre bogaţi şi săraci. Şi să le luăm pe rând:

a) Lupta dintre capitalism şi socialism a apărut după Victoria Revoluţiei Socialiste din Octombrie 1917 din Rusia, când proletariatul a dovedit că poate să se conducă singur şi să construiască un stat al dreptăţii, egalităţii şi lipsit de exploatarea omului de către om. Marile imperii şi-au îndreptat toate “tunurile” pentru anihilarea statului sovietic al proletariatului, care însemna un imbold de luptă pentru libertate şi pentru alte popoare. Ţările imperialiste mereu au avut nevoie de noi teritorii şi popoare ca să le subjuge şi exploataze, de noi pieţe de desfacere şi de materii prime şi forţă de munca ieftine. Ori, societatea socialistă sovietică care se conducea după principiul planificării, obţinea progrese însemnate în toate domeniile şi asigura un nivel de trai decent pentru toţi oamenii muncii. Mai ferm, împotriva statului sovietic s-a dovedit Hitler care la început, în mod pervers a încheiat Pactul Molotov - Ribentrop cu Stalin, chipurile pentru a-şi asigura securitatea, dar în realitate pentru ca Germania să cucerească teritorii de la Polonia şi de la alţi vecini, iar URSS să acapareze teritorii de la Polonia, România, Finlanda. În cel de al Doilea Război Mondial au murit peste 50 de milioane de civili şi militari şi s-au creat distrugeri care au necesitat zeci de ani pentru reconstrucţie. După încheierea Celui de al Doilea Război Mondial, Germania a fost divizată, iar preşedintele american Truman a declanşat războiul rece contra comunismului (a URSS). Acest război rece s-a încheiat chipurile în 1991 după distrugerea socialismului din ţările socialiste şi după destrămarea URSS. Este mai uşor să cucereşti şi să subjugi un stat mic decât unul mare.

b) O altă luptă s-a deschis mascat, de catolicism contra ortodoxismului şi musulmanilor. Lupta dintre religii este demonstrată de faptul că la căderea socialismului în Europa, occidentul a folosit măsuri diferite. În România, Ceauşescu a fost răsturnat prin metode fasciste şi a fost asasinat în ziua de Crăciun, iar Iugoslavia a fost bombardată de Paşte şi a curs mult sânge. În celelalte ţări socialiste din Europa totul s-a făcut “paşnic”. în Ucraina, care este jumătate ortodoxă şi jumătate catolică s-a folosit violenţa fascistă la Kiev. Rusia a trebuit să intervină să-şi apere minoritatea rusă ortodoxă. Ţările musulmane au fost distruse prin metode fasciste, prin războaie şi cu victime foarte multe. A fost atacat şi distrus Irakul musulman. A urmat distrugerea Libiei, Egiptului, Tunisiei şi a altor ţări musulmane. Papa Ioan Paul al II-lea şi papa Bendict al XVI-lea au întreprins vizite în zeci de ţări pentru a atrage noi slujitori ai bisericii lor. Mulţi români se întrebă cum a fost posibil ca Iohannis să fie votat ca preşedinte al românilor, când acesta este minoritar neamţ şi este protestant şi nu ortodox? Răspunsul este foarte simplu. Aici este mâna lui Basescu şi a occidentului care au acţionat asupra românilor din diaspora, care la rândul lor au sunat rudele din ţără şi le-au rugat să meargă la vot, căci ei în străinătate nu sunt lăsaţi să voteze de Guvernul lui Ponta. Ţinta următoare a occidentului o constituie Rusia cu bogăţiile sale colosale, după care, în final va fi atacată China.

c) Lupta dintre bogaţi şi săraci se datorează faptului că s-au creat mari diferenţe de venituri între puţinii bogaţi şi milioanele de oameni săraci. Cum bogătaşii, nu mai huzuresc şi nu muncesc, salariaţii în procesul de producţie s-au deşteptat şi prin mişcări de eliberare naţională, prin revoluţii caută să preia puterea în stat şi să se organizeze pentru a scăpa de jugul nemilos al exploatării. Bogătaşii, pentru a-şi justifica intervenţiile brutale de reprimare a mişcărilor de eliberare naţională şi a revoluţiilor maselor populare, au adoptat tactica, cum că luptă contra comunismului, comunism care de fapt înseamnă eliberarea popoarelor de sub jugul exploatării şi promovarea unei societăţi a dreptăţii şi egalităţii. “Liberalismul”, principiul de bază al capitaliştilor promovează ura de rasă, exploatarea omului de către om, escrocarea şi furtul maselor populare. Echilibrul dintre sistemele capitalist şi socialist a fost stricat prin trădarea de către tractoristul Mihail Gorbaciov a socialismului şi a proletariatului, prin nerespectarea Tratatatul de constituire a CAER-ului şi a Tratatul mutual de asistenţă militară de la Varşovia. Anul 1989 a însemnat răsturnarea de la putere a conducătorilor comunişti din ţările europene, iar în 1991 a fost destrămată şi URSS. Ţările occidentale şi SUA au cheltuit sute de miliarde de dolari pentru a distruge sistemul socialist, dar le-a reuşit numai în Europa. În Asia, China s-a opus intervenţieii occidentale de distrugere a socialismului în Coreea de Nord, în Vietnam etc, iar Cuba lui Fidel Castra a rezistat cu mari sacrificii. În Venezuela colonelul Hugo Ceavez a reuşit să-şi ducă ţara spre socialism, dar asta l-a costat viaţa. Lovitura militară de stat din 1989 din România a fost sângeroasă, deoarece românii ţineau la Ceauşescu. Au murit peste 1.330 de oameni nevinovaţi, iar peste 3.000 au fost răniţi. Lovitura militară de stat s-a dat cu sprijinul occidentului, dar masiv au contribuit peste 67.000 de agenţi sovietici care au acţionat în ţara noastră, plus alte forţe speciale din Ungaria şi din occident. Cum imperialiştii se pricep la scenarii, prin posturile de radio şi TV au dat vina pe Ceauşescu pentru victimele creeate, chemând poporul să iasă în stradă să se răzbune în stil fascist. Ruşii i-au instaurat la conducerea României pe Ion Iliescu, Silviu Brucan, Niculae Militam, Petre Roman, Gelu Voican Voiculescu, Alexandru Bârlădeanu, Victor Atanasie Stănculescu şi alţi trădători ai poporului român, toţi aparţinând minorităţilor naţionale, unguri şi evrei. A urmat distrugerea industriei, agriculturii, culturii, învăţământului, sănătăţii pentru ca noi să fim obligaţi să cerem împrumuturi de la FMI, să cerem să vină capital străin, care ne ia plusvaloarea şi să o ducă peste hotare. Şi s-a început şantajul României, la intrarea în NATO şi Uniunea Europenă. Ca să fim primiţi în aceste structuri imperialiste, am fost obligaţi să vindem pe nimic sau să distrugem fabrici, uzine, combinate, IAS-uri, CAP-uri, etc. pentru ca occidentul să ne aducă mărfurile lor de calitate îndoielnică sau lucruri vechi. Dacă s-au închis fabricile, combinatele etc. românilor li s-au deschis graniţele în ţările dezvoltate unde lucrează peste trei milioane de români şi unde sunt plătiţi la jumătatea salariilor muncitorilor autohtoni. S-au distrus armata, serviciile secrete, poliţia şi s-a creat un vid de legislaţie faţă de infracţiunile noi ce au apărut. Populaţia a sărăcit, bolile s-au înmulţit, taxele, accizele şi impozitele s-au mărit, în şcoli şi facultăţi nu se învaţă economie politică socialistă sau capitalistă pentru ca tineretul să nu înţeleagă faptul că în capitalism, plusvaloarea este însuşită de stat şi patroni, iar angajaţilor li se aruncă salarii de mizerie cu care nu pot să-şi cumpere locuinţe, să ţină copii la şcoală sau să mănânce sănătos. Salariile şi pensiile în capitalismul românesc se consumă pe chirii, medicamente, căldură, electricitate, iar pentru mâncare nu le rămâne mai nimic. În socialism însă plusvaloarea ajuge la statul proletariatului care construieşte locuinţe, fabrici, spitale, şcoli etc. şi oamenilor le rămân bani pentru un trai decent. În România post-decembristă au fost câteva partide ale celor ce muncesc, dar datorită barierelor legislative, acestea au sucombat. Cum pot să adune săracii peste 25.000 de semnături pentru a constitui un partid, sau să plătească 3.500 de lei ca o persoană să participe la alegerile parlamentare? Partidele burgheze îşi schimbă numele, apar altele, se fac alianţe, dar şi acestea lucrează cu dificultate, din cauza “concurenţei neloiale” şi a luptei fratricide promovate în viaţa de zi cu zi. Cum vine la putere un partid, pune un alt şef la unitatea de stat, iar salariaţii trebuie să se înscrie în partidul şefului. Se schimbă şeful, salariaţii trec la partidul noului şef. Ceea ce este mai grav este faptul că noii conducători ai României capitaliste, urmaşi ai vechii burghezii şi burghezia proletariatului apărută ca ciupercile peste noapte, au aruncat pe piaţă lupta contra “comunismului”, acesta însemnând după ei, lupta contra terorismului, lupta împotriva “răului”. Se profită de abuzurile comise de autorităţile comuniste în timpul ocupaţiei sovietice şi răul de atunci se extinde şi asupra perioadei lui Ceauşescu, situaţie în care nu am mai avut condamnaţi politici, iar fiecare român era tratat în mod egal, adică primea o locuinţă, un loc de muncă, salarii decente etc. Se bate moneda “liberalismului” care nu este altceva decât o speculaţie de capital şi preţuri, uneori chiar fiind vorba de furt sau înşelăciune între oameni sau între firme. Mai nou, Victor Ponta vine cu ideia de a se ţine un referendum pe tema monarhiei, căci vezi doamne asta este o problemă prioritară şi nu construirea de fabrici şi uzine, constituirea de cooperative agricole pentru a nu mai fi deposedaţi ţăranii de pământ şi pentru a-şi câşiga pâinea prin muncă cinstită. S-au restituit terenurile agricole fără utilajele respective, s-au restituit păduri, palate, locuinţe cu acte false... Mii de români au fost aruncaţi în stradă cu bagaje şi cu copii, de proprietari falşi, iar autorităţile nici că se sinchisesc. Între 1990-1994 s-au vândut copii de care nimeni nu mai ştie dacă mai trăiesc sau dacă au fost omorâţi ca să li se ia organele. Forumul German al lui Klaus Iohannis a luat în proprietate clădiri confiscate de ex-regele Mihai de la o fostă organizaţie fascistă care a funcţionat în timpul Războiului al Doilea mondial, iar statul plăteşte acum sute de mii de lei lunar chirie acestui Forum. Noua burghezie deţine palate, maşini de lux şi sute de hectare de păduri sau pământ, în timp ce ţăranii nu pot să-şi muncească un petec de pământ pentru a-şi asigura existenţa. Moştenirea lăsată de Gojdu a fost dată cadou Budapestei de ungurul Mihai Răzvan Ungureanu şi nimeni nu-l întreabă nimic. Cel mai mare rău, dupa 1989, au făcut Ion Iliescu şi Petre Roman care au creat cadrul legal de distrugere a industriei şi agriculturii, iar în ultimii zece ani, Traian Băsescu şi-a bătut joc de românii cărora li s-au tăiat 25% din salarii şi 15% din pensii. De asemeni, Băsescu şi Emil Boc au închis şcoli şi spitale, au făcut un Cod al Muncii pe placul străinilor şi angajatorilor, iar unii lideri de sindicat mai vocali, au fost arestaţi. În epoca Băsescu, DNA (cu sibianca Laura Kovesi şefă) a devenit un agent electoral al lui Klaus Iohannis, adică s-au arestat persoane cu funcţii înalte în preajma ţinerii scrutinului de vot din 16.11.2014, manipulând astfel populaţia chemată la vot. Mai grav a fost şi faptul că CCR i-a permis lui Băsescu să se implice în campaniile electorale, făcând propagandă pentru PMP şi anumitor persoane. Băsescu a întreţinut ura românilor contra românilor, între pensionari şi salariaţi, între militari şi civili, a deconspirat presupuşi ofiţeri sub acoperite, iar la alegerile din noiembrie 2014 a chemat lumea să iasă în stradă şă protesteze ilegal contra guvernului şi a lui Ponta. Propaganda burghezo - băsistă făcută prin radio, presă şi posturile de televiziune a năucit poporul care nu mai are chef de muncă şi aşteptă tot felul de ajutoare sociale pentru a avea bani de băutură. Din aşa-zişii “filoscoşi” de la GDS, Băsescu şi-a format o a “patra coloană” care a acţionat din umbră şi a manipulat populaţia. Printre aceştia se numără Gabriel Liiceanu, Andrei Pleşu, Vladimir Tismăneanu, Mircea Dinescu, Stelian Tănase, Alina Pipidi, Andreea Pora, Dan Andronic etc. Nici informatorii securităţii precum avocata Paula Iacob, Răzvan Teodorescu şi alţii, nu s-au lăsat mai prejos şi au atacat comunismul românesc şi pe conducătorii săi. Chiar şi Ponta a fost făcut comunist, deşi în 1989 avea numai 17 ani. Adrian Niculescu şi Emil Hurezeanu slujbaşi la “Europa Liberă” nu au stat cu mâinile în sân şi i-au atacat pe comunişti, care au construit o ţară ca o floare, pe care hoţii autohtoni şi străinii ne-o furară. Elemente fasciste şi hortiste au jucat un rol anti-Ponta. Toţi aceşti corifei ai propagandei capitalisto-băsiste scot tot felul de sloganuri, precum “vrem o ţară ca afară”, de parcă nu am avut o ţara bogată şi frumoasa ca afară, înainte de 1989. Aceşti propagandişti mincinoşi care aleargă după chilipiruri şi funcţii plătite “gras”, în frunte cu Băsescu i-au aţâţat pe români contra românilor şi a lui Victor Ponta care chipurile nu a asigurat dreptul de vot pentru românii de peste hotare, deşi anul acesta au votat în diaspora de trei ori mai multe personane faţă de 2009. Rareş Bogdan de la Realitatea TV, refuzat de Ponta să devină şeful Televiziunii Române, a făcut şi face o propagandă antinaţională, folosind sloganul “să ne luăm ţara înapoi” (slogan al extremiştilor maghiari). Mereu a dat imagini cu protestele celor din diaspora. Rezultatul a fost că ardelenii păcăliţi şi minoritatea maghiară, în majoritate au votat cu Iohannis, harta acestor rezultate ale alegerilor prezidenţiale din 16.11.2014, conturând, în linii mult mai mari, Ardealul luat de unguri prin Dictatul de la Viena.

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 293 DIN 11-23 DECEMBRIE 2014

ROMÂNIA MUNCITOARE

PUBLICAŢIE A MIŞCĂRII MUNCITOREŞTI SOCIALISTE EDITATĂ DE ASOCIAŢIA ROMÂNIA MUNCITOARE

Adresa : Bucureşti, Aleea Mizil nr. 47 – F, sectorul 3, cod poştal:032.346 – OSIM-M-2005-06220; ISSN-1224-254

Pe internet – găsiţi ziarul la Asociatia Romania Muncitoare, iar videoclipuri accesând – danieldediu1 şi DanielDediuYouTube;

Anul XVIII – Nr. 225 Director fondator: Gheorghe Lemnaru – Redactor Şef: DANIEL DEDIU, Telefon: 0749.552.578.

REVISTA PRESEI LOCALE

Ziarul „JURNAL DE ARGEŞ"

Valeca, Manu & Mânzână n-au reuşit să-l convingă pe primarul din Berevoeşti să se suspende din partid

Scenă de râsu-plânsu', petrecută între liderii PSD Argeş şi primarul Florin Bogdan Proca, cel care este şi preşedinte aL social democraţilor din comuna Berevoeşti. Ditamai Sensei şi preşedinte de PSD Argeş, Şerban Valeca, alături de preşedintele CJ, Dan Mânu şi vicepreşedintele Ion Mânzână au încercat să-l convingă pe edilul din Berevoeşti să se suspende din partid, urmare a scandalului de sclavie care a trecut Atlanticul, ajungând până în paginile New York Times. Ideea era ca Proca să ia o pauză de po litică, protejând imaginea PSD Argeş, măcar până trece furia şi lumea mai uită de grozăviile întâmplate la Berevoeşti. Lui Proca nu i se întâmpla mare lucru, rămânea primar pe plantaţia de sclavi de la Berevoeşti, cu toate beneficiile şi bonusurile funcţiei, dar permitea partidului să ia o distantă binevenită în perspectiva alegerilor parlamentare de la toamnă. Codrin Ştefănescu, secretarul general al PSD la nivel naţional, chiar a ieşit la înaintare la televiziunile centrale anunţând cu mare fală acest gest măreţ al primarului din Berevoeşti. Numai că socoteala din târg nu s-a potrivit cu cea de acasă şi Proca n-a vrut cu niciun chip să se dea la o parte. Prin urmare, Valeca&compani au păţit mai mare ruşinea de a fi trataţi cu flit de un primar plin de bube în cap. În fond, ce mare pagubă în ciuperci ar fi dacă PSD Argeş ar face el, ca un partid demn ce se pretinde, un gest cu adevărat istoric şi l-ar exclude pe Tiripliciul din Berevoeşti? Ţi-ai găsit însă! Curajul şi PSD-ul sunt ca baba şi Facebook-ul.

Ziarul „ANCHETA"

Ducele, Iani, Mânzână şi Dan Lazăr - vacanţă în Grecia

După o campanie electorală obositoare şi stresantă, scena politică argeşeană trece printr-o perioadă de relaş. În condiţiile în care se apropie un nou scrutin, iar partidele trebuie să înceapă pregătirile, mai toţi politicienii argeşeni au ales să plece în vacanţă în luna iulie. Adversari în campanii, dar buni prieteni în viaţa de zi cu zi, trei politicieni argeşeni şi-au petrecut împreună concediul. Este vorba de celebrul grup de prieteni, format din liderul PNL - Iani Popa, vicepreşedintele PSD - Ion Mânzână şi primarul comunei Albota - Ion Dumitru, cărora li s-a alăturat ca întotdeauna şi omul de afaceri Dan Lazăr, care săptămâna trecută s-au întors din vacanţa comună pe care au avut-o în Grecia. Cei patru împreună cu familiile lor au petrecut şapte zile de concediu pe malul Mării Egee, în staţiunea Nei Pori, sejur care i-a costat câte 570 de euro.

A.M.

Ziarul „ANCHETA"

Noi investiţii la Mioveni - locuri de joacă moderne şi spaţii verzi reamenaiate

Oraşul Mioveni devine de la o zi la alta tot mai modern şi mai atractiv, administraţia locală investind în imaginea localităţii şi în condiţiile de confort pentru cetăţeni. O nouă serie de investiţii se va realiza în cadrul proiectului de reabilitare urbană, după cum a anunţat chiar edilul Ion Georgescu: „V-am promis mai multe locuri de joacă pentru copii, spaţii pentru promenadă şi amenajarea unor parcuri. Nu sunt simple vorbe sau promisiuni eletorale şi vreau să vă dovedesc că mă voi ţine de cuvânt, iar o parte dintre acestea se va realiza până la toamnă. Alături de echipa de specialişti din cadrul primăriei şi împreună cu reprezentanţii societăţilor care se ocupă în prezent de proiectul de reabilitare urbană, am hotărât să reamenajăm fântâna şi spaţiul verde din zona S-urilor. De asemenea, vor fi montate bănci şi pubele de gunoi. În zona blocului C3, locul de joacă va fi amenajat corespunzător şi utilat cu diverse elemente modulare şi mobilier stradal specific, iar în lateral va fi creată o zonă cu bănci pentru părinţi", a explicat primarul Ion Georgescu. ***(N.C.)***

Ziarul „CURIERUL ZILEI"

Primarul din Dîmbovicioara a cîştigat procesul cu ANI

Cazul s-a judecat la Curtea de Apel Piteşti, însă verdictul poate ti atacat cu recurs la înalta Curte de Casaţie şi Justiţie

Primarul comunei Dîmbovicioara, Dumitri Secăreanu, a fost acuzat de ANI, în 2015, de conflict de interese administrativ şi penal. Anchetatorii susţineau la vremea respectivă că edilul ar fi intermediat transportul gunoaielor la groapa de gunoi de la Abota prin firma fiului său. În schimb, primarul spune că decizia nu i-a aparţinut lui, ci consilierilor care au dat hotărîrea de Consiliu Local, în condiţiile în care negocierile cu cei de la Edilul CGA Cîmpulung au eşuat din cauza preţului enorm impus de aceştia. Dumitru Secăreanu a contestat decizia ANI şi a avut cîştig de cauză la Curtea de Apel Piteşti. „Prin nota de fundamentare din data de 10 mai 2010, a propus (r.r. Dumitru Secăreanu) elaborarea unui proiect de hotărîre privind atribuirea contractului de transport deşeuri solide la groapa de gunoi Albota către SC Cheresta Dîmbovicioara SRL (societate comercială în cadrul căreia fiul său deţine funcţia de administrator şi calitatea de asociat unic) şi înaintarea sa spre aprobarea Consiliului Local al comunei Dîmbovicioara.

Ziarul „ARGEŞUL"

Primul rector al Universităţii din Piteşti, sărbătorit la 90 de ani

„Am făcut lucrul ăsta cu dârzenia unui ţăran care munceşte pământul"

Intonat, ieri, în inima Universităţii din Piteşti, imnul academic „Gaudeamus igitur" a avut o semnificaţie aparte, fiind închinat părintelui învăţământului superior argeşean, nimeni altul decât conf. univ. dr. Marin Z.Mocanu, cel care a fost primul rector al instituţiei.

Ziarul „ANCHETA"

Prefectul vrea centre zonale pentru colectarea fructelor şi a legumelor

La jumătatea lunii iulie, preşedintele Klaus Iohannis a promulgat legea care îi obligă pe comercianţi să aibă la raft produse româneşti în proporţie de cel puţin 51% din oferta de vânzare, după ce în prealabil a fost adoptată de Camera Deputaţilor. Acesta este şi motivul pentru care prefectul judeţului Argeş, Cristi Soare, vrea să repună pe tapet un proiect al său din prima legislatură. Astfel, domnia sa vrea să implementeze, cu ajutorul Camerei Agricole Argeş, un proiect ce are menirea de a-i ajuta pe producătorii argeşeni. Potrivit proiectului, se urmăreşte înfiinţarea unor centre zonale de colectare a fructelor şi a legumelor în judeţul nostru, pentru ca mai apoi acestea să ajungă pe rafturile hipermarketurilor din judeţul nostru. „Această modificare legislativă ne ajută foarte mult şi vom demara imediat discuţiile pentru înfiinţarea centrelor de colectare a legumelor şi a fructelor. Avem mulţi agricultori în judeţul nostru şi este păcat ca producţia lor să nu fie exploatată. Vrem să creăm centrele şi mai apoi să înlesnim contractele cu hipermarketurile, pentru că în particular este foarte greu să intri pe piaţă, iar cererea este mare", ne-a declarat prefectul Cristi Soare. (A.M.)

Un partid influenţat de Franţa

U.S.R. – „UN PARTID DE STRÂNSURĂ“

Motto: „Nu e destul să fii bun. Trebuie să fii bun de ceva", Tudor Arghezi

Apariţia în constelaţia politică a lui Nicuşor Dan şi a îngerului Clotilde

Dacă n-am mai spus-o, o spun acum, dacă am mai spus-o şi cu altă ocazie nu fac decât să mă repet, încrdințat că repetiția este mama învățăturii: România, dacă nu se trezeşte din amorțire, va fi martora propriului ei sfârşit. Sunt prea multe hienele (animale sălbatice care se hrănesc cu hoituri) din afară şi şi-au făcut prea multe afiliații în interior pentru a putea schimba orice formă de drept şi orice regulă de principiu pentru a stăpâni discreționar, cu scop final: destructurarea. Vă veți întreba şi mă veți întreba: în folosul cui? În aparență întrebarea este foarte grea. În realitate, nu este deloc aşa. De curând, am comentat într-o carte (ce a necesitat şi o a doua ediție) momentele din istoria României petrecute în vara-toamna anului 1919 când, cu toate asigurările marilor puteri ce-şi erijaseră dreptul de a face şi desface frontierele europene după încheierea primei conflagrații mondiale a secolului, noi ca țară recent întregită, am fost atacați cu violență şi cu mârşăvie de hoardele lui Bela Kun, agentul comunist - leninist, pe care sceleratul „gânditor" marxist şi-l dorea vârf de lance pentru instaurarea comunismului în inima Europei. Ei bine, atunci, în vremea sfârşitului celui de al doilea deceniu al celui de al douăzecelea veac, am avut marea şansă să beneficiem de un corp de oameni politici de înalt patriotism şi de un corp al armatei capabil de sacrificiul suprem pentru apărarea cuceririlor neamului, cuceriri ce însemnau nimic în plus decât reconstituirea, pe cât posbil, a ceea ce de milenii era al nostru şi împiedicați, vreme de aproape o mie de ani să ne exprimăm ca stăpâni pe pământul lăsat nouă moştenire de străbuni. Şi chiar dacă patrioți şi legați cu odgoane de sânge de trupul şi sufletul poporului român oamenii noştri politici de atunci (la fel dar nu mai rău decât acum) nu se aflau, în toate şi de fiecare dată, la unitate de vederi şi porniri de acțiune, tăria corpului ofițeresc şi sufletul ostaşilor români au ştiut şi au putut face astfel încât viitorimea să nu se ruşineze de ei. Pentru că de veacuri bune acest corp de rai, grădină a Maicii Domnului a fost şi este râvnit de hienele de care pomeneam. Durerea cea mai mare este că, prin arginți spurcați, aceste hiene se pot folosi de prea multe cozi de topor care ca nişte cârtițe artificiale ce acționează la vedere nu sapă orbeşte, ci acționează coordonat la slăbirea vigilenței oamenilor de bună credință a acestui popor, să şubrezească încrederea în puterea de revigorare a istoriei. Amintiți-vă de cum s-au separat lichelele în acel sfârşit de decembrie 1989, declarându-se cu ipocrizie elită a nației şi cu tupeul ticălosului să ne dea lecții de bună purtare. Bună purtare ce, în concepțiile arginților ce-i zornăiau, însemna capul plecat față de „democrațiile europene". Democrații ce nu aveau alte comandamente decât distrugerea oricărei concurențe pe piețele de mărfuri şi de forță de muncă şi de acaparare a piețelor tradiționale pe care această țară, cu tot regimul ei politic, criticat şi răscriticat, reuşise să şi le creeze şi chiar „obrăznicia" să se elibereze de aroganța capitalului European şi/sau american, lichidându-şi încă din martie 1989, toate datoriile externe. Grupul de dialog social a fost prima formă de agregare a celor care-şi doreau rapida îmbogătire şi care s-a lăsat uşor angajată şi chiar coagulată de dolarii uneia din fundațiile Soroş. Şi, precum hoțul care strigă hoții, au lansat cu ipocrizie ace lapel către lichele şi au afişat la vedere sulul de hârtie igienică pentru a sugera că toți ceilalți ar trebui să şteargă la gură. N-au băgat de seamă că sulul era unul început, luat şi de ei la repezeală… Peste douăzeci de ani au slugărit pentru verzişorii „soroşilor" euroatlantici reuşind să aducă România în prag de colaps economic, transformând-o astfel într-o țară în care nu se mai produce nimic, ci doar desfacem pe piețele interne uzufructul muncii lucrătorilop din alte țări şi dezvoltând capitalul străin. Chiar nu îşi pune nimeni întrebarea cum de mult lăudatul nostrum DNA (mai ales de ambasadele țărilor care zburdă pe piețele noastre de capital) nu vede neregulile ce se produc în multinaționalele de la noi şi acționează numai şi numai pentru distrugerea şi a ce a mai rămas din economia cu capital românesc? Ne apropiem acum de o nouă campanie electorală. Acum activitatea DNA devine, fără mască, mult mai activă încercând prin căi ce nu au nimic în comun cu democrația şi cu morala, să facă jocurile pentru ca cei obedienți capitalului străin să ajungă să facă nestingheriți jocurile în anii ce ne-au mai rămas până la destrămarea de jure, pentru că, nu ştiu ce mă face să cred, de facto deja suntem.

Clotilde Armand - este doar "pârţul" lui Soroş

Păi, nu spunea în campania electorală pentru puterea locală Nicuşor Dan, liderul acelei adunături contrafăcute cu numele de Alianța pentru Bucureşti că ce elimină DNA-ul au ei grijă să pună în loc? Adică, să ne intre bine în cap că ei sunt armata de „rezerve de muncă" în serviciul DNA-ului. Sincer să fiu, n-am prea fost atent la ce şi cine este această adunătură cu firmă politică şi la aceşti oameni de strânsură ce-i poartă vorbele. Dar datorită gureței Clotilde Armand, cea propusă pentru primăria sectorului 1 al capitalei, am început să fiu ceva, ceva mai atent şi chiar să îmi împrospătez unele momente din trecutul apropiat. Ei bine, se pare că nu sunt doar un instrument al DNA-ului, ci sunt chiar şi o rezervă de cadre pentru suita de „yes-mani" ai preşedintelui Iohannis. Vă mai amintiți figurile de „tineri frumoşi şi deştepți" din piață care strigau „corupția ucide" şi „jos, jos, jos..."? Furia lor era cumplită şi nu credeam că preşedintele Iohannis va avea cutezanța să se coboare la nivelul asfaltului. Şi totuşi a făcut-o cu o firavă gardă (oficială) de corp. Şi, chiar mai mult, reprezentanții „societății civile" invitați la Cotroceni pentru negocieri nu au fost decât reprezentanții formațiunilor „neguvernamentale" adunate în umbra umbrelei USB (Uniunea Salvați Bucureştiul). Mai mult, nu vi s-a părut curios că toată zavera de stradă s-a destrămat şi a amuțit imediat după ce Victor Ponta a anunțat demisia Guvernului de l-a făcut pe preşedinte să-l ia gura pe dinainte şi să spună cu subiect şi predicat că „a trebuit să moară oameni pentru a scăpa de acest guvern"! Şi să nu mă ducă gândul că preşedintele Iohannis prin oastea sa de strânsură nu sunt prea departe de sinistrul de la Club Colectiv? Să nu uităm de Pearl Harbour, să ne aducem aminte de turnurile gemene din New York ... Şi au fost şi alegerile pentru primari şi consilieri locali în care, cel puțin la nivelul Municipiului Bucureşti formațiunea lui Nicuşor Dan a ajuns să fie a doua forță politică. Ocazie mulțumită căreia am ajuns să o cunoaştem mai bine pe foarte vocala Clotilde Armand, cea care pozează în reprezentanta unei vechi democrații şi modelul de onestitate politică şi corectitudine în afaceri. Eu nu ştiu dacă nu cumva democrația franceză nu se simte insultată de aparițiile, de vocalizele şi de activitatea acestei Olga Bancic ce se doreşte (în subconştientul ei) o nouă Ana Pauker. Ezită să spună curata democrată şi corecta afaceristă cum a luat milioanele de dolari de la CNADNR pentru consultarea unor autostrăzi care nu s-au făcut niciodată (ca să dăm doar un singur exemplu).

VICTOR VERNESCU

(continuare în numărul viitor)

Parcul din faţa Loto

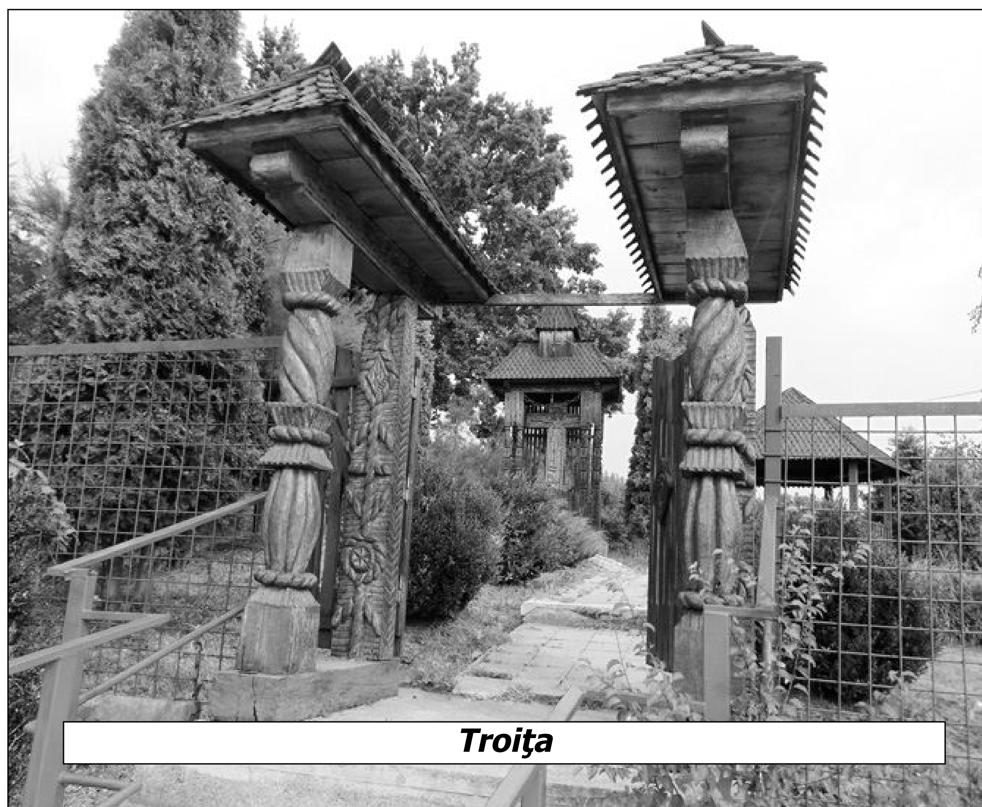

Parcul dintre blocuri

(urmare din pagina 20)

dintre blocuri şi drumul de acces cu parcările corespunzătoare. Ultima realizare a constituit-o frumosul parc din fața agenției Loto unde ziua şi seara este un puhoi de mămici cu copii, datorită dotării parcului cu mijloace recreative pentru copii. În mijlocul cvartalelor de blocuri, recent s-a edificat aducțiunea cu apă a izvoarelor din pânza de apă freatică, încât cetățenii sunt fericiți că aproape de ei pot consuma un pahar de apă rece şi nepoluată, de parcă s-ar fi aflat în vârful muntelui. Nu foarte departe, în noul cartier care a apărut în ultimii 15 ani, un cartier de vile şi case în care locuiesc chiar unii care au plecat de la Piteşti dorind să locuiască în „Cartierul Lunca". Aici, primarul a „zămislit" o fântână –izvor cu băncuțe şi de o curățenie exemplară, care va deveni chiar un centru de promenadă numit „La Luncă", datorită liniştei departe de zgomotul mijloacelor de transport. În continuare, domnul viceprimar, ne-a arătat „prima minune", la care primarul Gheorghe Stancu a contribuit cu sârg şi înțelepciune, încă de acum aproape 10 ani, când a luat ființă „troița", un obiectiv turistic care merită atenția celor care sunt în trecere prin Bascov. Alături de ei, a apărut un frumos parc de joacă pentru copii, iar în apropiere se va capta şi se va moderniza un fost izvor care într-adevăr va schimba chiar radical abordarea turistică a localității Bascov. Viceprimarul mi-a arătat în continuare parcul de joacă dintre blocurile de lângă biserică. Este adevărat, un părculeț mai mic, dar în care a amplasat un izvor înconjurat de multă verdeață, spre bucuria copiilor şi a cetățenilor care locuiesc în acest cvartal de blocuri. Ne-am oprit cu viceprimarul în centru, unde se află rondul, sugerându-i ca aici să fie amplasată o construcție a viitorului „Centru de informații turistice", deosebit de important pentru comuna-oraş Bascov, având în vedere numeroasele capacități de cazare în pensiuni şi benzinării. Am stabilit cu domnul viceprimar, să-l informeze pe primar ca acesta să întocmească o strategie privind o abordare substanțială privind dezvoltarea turistică a Bascovului, ținând cont de obiective, de numărul pensiunilor, de relieful localității, şi, de ce nu, de unul dintre cele mai importante obiective sportive din Argeş şi România, reperezentată de „pista de cayac-kanoe" de la Bascov. De asemenea, îi sugerăm domnului primar şi consiliului local, urgentarea definitivării proiectului din faşța primăriei, a monumentului eroilor bascoveni. Toate acestea, împreună cu bogatele activități pe care le inițiază cu competență directoarea Centrului Cultural Bascov, carese termină cu două activități importante de promovare a turismului, cum sunt: Ignatul la argeşeni şi Ziua comunei, manifestare la care sunt prezenți chiar câteva mii de oameni din Bascov şi împrejurimi. Sigur, nu putem trece cu vederea, că în prezent Bascovul, prin întreprinderile apărute în ultimii 15 ani, se ridică după Piteşti şi Mioveni ca cea de-a treia forță industrială, potentă pentru județul Argeş. Bascovul nu este doar un mijloc de tranzit pentru autovehicole. Bascovul, prin măsurile de reabilitare a şcolilor, este un real exemplu de urmat pentru toate primăriile din județ şi de ce nu, chiar din țară. Pentru acest lucru, primarul este omniprezent în fiecare zi, la primărie şi în teren, de luni până vineri inclusiv. Probabil că acest lucru reprezintă acum, „modul său de viață în slujba comunității", încât putem spune fără să greşim, aşa cum spune românul, la terminarea mandatelor primarului de la Bascov, să i se ridice într-adevăr o statuie. Probabil că aceasta este doar o propunere venită din afara colectivității, şi care, suntem siguri, că copii şi nepoții actualei generații bascovene o vor avea în grijă. Despre „oraşul-comună Bascov" se poate vorbi mult. Spațiul nu ne permite. Numai că, Bascovul va fi în viitor o comună fanion pentru argeşeni şi pentru cei care trec prin Argeş.

DUMITRU BOŢILĂ

Parcul troiţei

Troiţa